"You're not going to break me," I said.
"You might hurt me, or kill me,
but you're not going to break me."

"พวกแกทำให้ฉันแตกสลายไม่ได้หรอก" ผมเอ่ยปาก
"แกอาจทำร้ายฉันได้ ฆ่าฉันได้
แต่พวกแกไม่มีวันทำให้ฉันแตกสลายได้"

— แมตต์ ดินนิมัน

\\\ords
words without boundaries

คาร์ลตะลุยดันเจียน
DUNGEON CRAWLER CARL

แมตต์ ดินนิมัน
เขียน

ชาญณรงค์ ปัญญารส
แปล

“รายการโทรทัศน์และหนังสือเด็กมักจะพร่ำย้ำเตือนว่า
พวก-อันธพาล-จะ-พ่าย-แพ้-ถ้า-เรา-ลุก-ขึ้น-สู้
ซึ่งโคตรจะเหลวไหลเพ้อเจ้อ ไม่เคยจริงเลยสักนิด เรื่องพรรค์นั้นจะได้ผล
ก็ต่อเมื่อคนที่ลุกขึ้นสู้แข็งแกร่งกว่าไอ้เชี่ยหัวโจกนั่น”
– แมตต์ ดินนิมัน

การอ่านคือรากฐานแห่งอิสรภาพ

คำนำสำนักพิมพ์

เกมโชว์วันสิ้นโลกกำลังจะถ่ายทอดสดไปทั่วจักรวาลใน 3...2...1...

ถ้าคุณกำลังมองหาเรื่องราวโหดมันฮาบ้าดีเดือดแบบที่ยังไม่เคยเจอที่ไหน หนังสือเล่มนี้คือหนังสือของคุณ

ถ้าคุณชื่นชอบเรื่องราวจัญรี้จัญไร (ไม่น้อย) และสนุกสนานไปกับมุกจิกกัดเสียดสีแบบถึงเครื่อง หนังสือเล่มนี้คือหนังสือของคุณ

ถ้าคุณเป็นคองานผจญภัย ตะลุยดันเจียน และไม่เอียนฉากเลือดสาด หนังสือเล่มนี้คือหนังสือของคุณ

ถ้าคุณคือชาวบ้าน A ที่บังเอิญเดินผ่านมา และไม่คิดว่าตัวเองตรงกับข้อไหนเลยข้างต้น ไม่รู้จักระบบเกมหรือดันเจียนเวรอะไรนี่ด้วยซ้ำ เราก็ยังเชื่อมั่นโคตร ๆ ว่าหนังสือเล่มนี้คือหนังสือของคุณ คือหนังสือที่คุณควรใช้โควตาเปิดใจลองอ่านสักครั้ง!

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือของคุณอย่างน่าเหลือเชื่อขนาดนั้นแหละ น่าเหลือเชื่อแบบเดียวกับที่สำนักพิมพ์ได้สัมผัสเองตอนพยายามค้นหาคำตอบว่าอะไรทำให้หนังสือชุดเล่มหนาหน้าตาเพี้ยน ๆ อย่าง *คาร์ลตะลุยดันเจียน* สร้างปรากฏการณ์ความนิยมระดับบ้าคลั่งไปทั่วโลกได้ขนาดนี้ คำตอบนั้นแสนง่ายดาย คือมันสนุกฉิบหายวายป่วงจนต่อให้คุณไม่รู้จัก LitRPG มาก่อนก็ไม่เห็นเป็นไร ไม่ได้สนุกแค่ในสายตาคอเกมหรือคอนิยายแอ็กชั่นแฟนตาซี และไม่ได้หยุดอยู่แค่การครองชาร์ตหนังสือขายดียาวนานหลายสิบสัปดาห์ แต่ยังสร้างปรากฏการณ์ฮือฮาไปทุกหัวระแหงผ่านสื่อรูปแบบอื่น ๆ ทั้งหนังสือเสียงที่พาคนจำนวนมหาศาลเข้าดันเจียนตามคาร์ลกับโดนัท เว็บตูนที่มียอดอ่านทะลุหลักสิบล้าน กราฟิกโนเวลที่ทุกคน

พร้อมระดมทุน ไปจนถึงซีรีส์ที่เพิ่งประกาศสร้างอย่างเป็นทางการ จากหน้ากระดาษหนึ่งสู่หน้ากระดาษหนึ่ง จากคนที่รู้จัก LitRPG ยันคนที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคำนี้ย่อมาจากอะไร

คาร์ลตะลุยดันเจียน ค่อย ๆ ลากผู้คนสารพัดแบบลงดันเจียนไปด้วยกัน ดันเจียนที่เต็มไปด้วยมอนสเตอร์อันตราย ฉากเลือดสาด และมุกตลกร้ายจัญไรจัญไร คาร์ลในกางเกงบ็อกเซอร์กับเจ้าเหมียวโดนัทผู้เชื่อมั่นในความเลิศเลอของตัวเองอย่างไร้ข้อกังขาจะค่อย ๆ พาคุณก้าวเข้าไปอยู่ในเรื่องราวของคนธรรมดาที่ต้องดิ้นรนอยู่ในเกมที่ตัวเองไม่มีสิทธิ์เลือก โลกที่เปลี่ยนความเป็นความตายให้เป็นเรตติ้ง ได้ทำความรู้จักสารพัดตัวละครที่ดูเผิน ๆ แล้วน่ากลัวเป็นบ้า แต่แสนจะมีชีวิตชีวา มีหัวจิตหัวใจ และทิ้งบางเรื่องราวเอาไว้ให้คุณนึกถึงซ้ำ ๆ

และที่สำคัญที่สุดคือเรื่องราวนี้มอบความหวัง ความหวังแบบเดียวกับที่ต่อชีวิตคนคนหนึ่งได้ ความหวังที่ทำให้หัวใจสว่างไสว ทำให้คุณมีรอยยิ้มและเชื่อในพลังเล็ก ๆ ของมนุษย์ตัวจ้อยอย่างที่เป็นต่อไป ไม่ว่าจะอยู่ในสมรภูมิดันเจียนสุดเดือดหรือโลกความจริงอันแสนโหดร้ายที่ไหนก็ตาม

เพราะอย่างนั้นเราจึงเชื่อมั่นเหลือเกินว่านี่คือหนังสือของคุณ และมีแต่คุณเท่านั้นที่จะพิสูจน์ความเชื่อมั่นนี้ได้

จะมัวอ่านคำนำอยู่อีกทำไม สับตีนแตกแล้วดิ่งเข้าดันเจียนไปด้วยกันเดี๋ยวนี้เลย!

คำนำผู้แปล

ตูพาตัวเองมาเจออะไรวะเนี่ย คือประโยคแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวทันทีที่อ่าน*คาร์ลตะลุยดันเจียน*จบ ซึ่งเป็นอาการอึ้งกิมกี่ผสมความประทับใจหลังจากได้ยินชื่อเสียงเรียงนามโจษขานกันมาสักพัก เชื่อว่าหลายคนก็คงรอคอยให้เรื่องนี้มีฉบับแปลไทยเสียที และเป็นเรื่องน่ายินดีที่ในที่สุดวันนี้ก็มาถึง ครั้งแรกที่รู้ว่าตัวเองจะได้รับหน้าที่แปล*คาร์ลตะลุยดันเจียน* มันเป็นความดีใจที่มาพร้อมกับความรู้สึกรับผิดชอบต่อความคาดหวังของแฟนหนังสืออยู่พอสมควร เพราะการจะถ่ายทอดความบ้าบอคอแตกและฉิบหายวายป่วงที่แมตต์ ดินนิมัน พรรณนาไว้ด้วยลวดลายสุดโหดมันฮานั้นเป็นงานหินใช่ย่อย ไม่สิ คำว่าบ้าบอคอแตกและฉิบหายวายป่วงยังไม่เพียงพอที่จะบรรยายความอีนุงตุงนังสารพัดอย่างที่เกิดขึ้นในเรื่องได้เลย ด้วยเหตุนี้กว่าจะขับเคี่ยวออกมาได้จึงนับว่าสมบุกสมบันเอาเรื่องอยู่เหมือนกัน

ทว่าในความทรหดนั้นก็ยังมีความเพลิดเพลินเสพติดชนิดที่วางไม่ลง ช่วงเวลาหลายเดือนที่ผ่านมา คนที่คอยอยู่เป็นเพื่อนคลายเหงาก็มีแต่คาร์ล ผู้ชายที่ดูผิวเผินเหมือนเป็นคนห่าม ๆ เถรตรง ทำตัวขวางโลกไปวัน ๆ แต่โดยเนื้อแท้แล้วเป็นคนที่เห็นอกเห็นใจผู้อื่น ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และไม่ละทิ้งความหวัง เห็นแบบนี้ผมก็ได้เรียนรู้อะไรจากเขาหลายอย่าง และที่ขาดไม่ได้เลยก็คือตัวขโมยซีนอย่างเจ้าหญิงโดนัท เจ้าเหมียวที่ปรากฏตัวทีไรผมก็อารมณ์ดีขึ้นทุกครั้งอย่างไม่ทราบสาเหตุ อาจเพราะกิริยาท่าทางกรีดกรายอย่างแมวหัวสูงทั้งที่ตัวเองกำลังตกระกำลำบาก ความสง่าอย่างดาวเด่นที่เป็นมาทั้งชีวิตแต่ก็ปากแซ่บอย่าบอกใคร หรือแม้แต่ความใจกล้าบ้าบิ่นในแบบที่ไม่ค่อยได้เห็นในแมวเจ้าสำอาง และเชื่อเถอะว่าคุณจะโดนแมวตัวนี้ตกโดยไม่รู้ตัว

นี่ไม่ใช่แค่นิยายแนววิดีโอเกมทั่วไปที่มีเพียงค่าสถานะ การเก็บเลเวล อัปสกิล สู้กับบอส แต่เป็นจักรวาลที่บ้าระห่ำกว่าที่คาดคิดไว้มาก ทั้งวันสิ้นโลก แมวประกวดพูดได้ที่คิดว่าตัวเองเป็นเจ้าหญิง รายการเกมโชว์เอเลียน คุณจะทำอย่างไรถ้าตัวเองตื่นขึ้นมากลางดึกคืนหนึ่ง แล้วเห็นโลกถล่มครืนลงต่อหน้าต่อตา จากนั้นก็ถูกบังคับให้ลงไปฆ่าม็อบในดันเจียนที่เป็นรายการดูแก้เบื่อของพวกมนุษย์ต่างดาว ผมเข้าใจว่ามันยากที่จะจินตนาการออก แต่ก็ไม่เป็นไร เพราะท่ามกลางความบ้าดีเดือดทั้งหมดทั้งมวลที่เกิดขึ้นนั้นยังมีความเข้าใจความรู้สึกมนุษย์ ความแก่น ความกล้า ความกลัว และความไม่รู้รวมอยู่ด้วย ซึ่งเป็นการผสานความหฤโหดหฤหรรษ์ สารพันอารมณ์เข้าด้วยกันอย่างลงตัวในแบบที่คุณเองก็รู้สึกร่วมได้ไม่ยาก

แน่ทีเดียวว่าภารกิจตะลุยดันเจียนครั้งนี้ไม่ได้มีผมเพียงลำพัง ขอขอบคุณทุกคนที่มีส่วนร่วมสร้างสรรค์ฉบับภาษาไทยออกมาสู่ผู้อ่าน ทั้งสหายผู้เชี่ยวชาญด้านเกมยิ่งกว่าใคร แหล่งข้อมูลคนพิเศษ ผู้จุดประกายศัพท์แสงสุดบรรเจิด บรรณาธิการผู้ตบทุกอย่างให้เข้ารูปเข้ารอยอย่างที่ควร สำนักพิมพ์ที่เลือกหยิบเรื่องนี้มาแปล ตลอดจนทุก ๆ นามที่ไม่ได้เอ่ยถึงผู้ทำให้ปฐมบทการเดินทางของคาร์ลและโดนัทออกมาสำเร็จสมบูรณ์

เอาละ จะมัวรอช้าอยู่ไย ถึงเวลาออกไปลุย ลุย ลุย!

ชาญณรงค์ ปัญญารส

ขออุทิศ คาร์ลตะลุยดันเจียน *ฉบับนี้ให้เรื่องราวการเอาชีวิตรอดอันน่าทึ่งที่สุด*
จุดประกายแรงใจได้ดีที่สุด และยิ่งใหญ่ที่สุดเรื่องหนึ่งในยุคสมัยของเรา
ฟีโอนา
เจ้าฮิปโปฟีโอนา
ใช่ครับ ผมอุทิศหนังสือเล่มนี้ให้ไอ้เจ้าฮิปโปโปเตมัสตัวหนึ่ง

ขอโทษด้วยนะแม่

กรุงโรมจักหยัดยืนตราบเท่าที่โคลอสเซียมยังมิล้ม
ผิว่าโคลอสเซียมถล่ม โรมย่อมจมล่มสลาย
ผิว่าโรมพังทลาย โลกย่อมพ่ายไปดุจกัน

นักบุญบีด

1

เหตุโลกาวินาศ เกิดขึ้นตอนประมาณ 02.23 นาฬิกา ตามเวลามาตรฐานแปซิฟิก เท่าที่รู้ก็คือใครก็ตามที่อยู่ในที่ร่มตอนโลกถล่มน่ะซี้แหงแก๋ทันที ขอแค่มีหลังคาอยู่เหนือหัวก็ตายลูกเดียว จะเป็นคนที่อยู่ในรถยนต์ เครื่องบิน รถไฟใต้ดิน หรือแม้แต่เต็นท์กับลังกระดาษก็ไม่รอด ให้ตายเถอะ พวกที่กางร่มอยู่ก็ไม่น่ารอดเหมือนกันมั้ง แต่เรื่องนี้ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจนะ

บอกตามตรงนะ พวกคุณๆ ที่อยู่ในบ้านตอนนั้นน่ะคงนอนอุ่นสบาย หลับฝันไร้สาระกันอยู่ใช่ไหมล่ะ ผมละอิจฉาชะมัด คุณมันพวกโชคดี ก็แค่หายไปเฉยๆ สลายเป็นผุยผงระหว่างเกิดเหตุโลกาวินาศ

ตอนนั้นเป็นวันอังคาร ปฏิทินเพิ่งเปลี่ยนเป็นวันที่สามมกราคม ไปหมาดๆ พายุฤดูหนาวร้ายแรงพัดถล่มอเมริกาเหนือ ครึ่งประเทศถูกฝังอยู่ใต้หิมะและน้ำแข็ง ส่วนที่ซีแอตเทิลคืนนั้นหิมะตกไม่หนักเท่าไหร่ แต่อุณหภูมิก็ติดลบอยู่พอสมควร ถือว่าหนาวผิดปกติ แม้กระทั่งสำหรับเดือนมกราคมที่หนาวมากอยู่แล้ว

ผมมั่นใจว่าส่วนอื่นๆ ของโลกที่อากาศอุ่นกว่านี้และไม่ได้อยู่ในช่วงกลางดึกคงมีคนรอดตายเยอะกว่านี้ เยอะกว่ามากเลยแหละ

พนันได้ด้วยว่าตอนเกิดเหตุคนส่วนใหญ่คงสวมเสื้อผ้ามากชิ้นกว่าผม และไอ้จิ๋งพวกนั้นก็คงฉลาดพอที่จะไม่เดินเข้าหาแสงไฟนั่น

ส่วนผมน่ะเหรอ ไม่มีทางเลือกหรอก ก็อย่างที่บอกไง อุณหภูมิติดลบผมอยู่ข้างนอก แถมยังสวมแค่บ็อกเซอร์ แจ็กเก็ตหนัง กับรองเท้าคร็อกส์

สีชมพูที่แทบไม่พอดีเท้า

หน้าซ้ำผมยังกำลังอุ้มเจ้าเหมียวที่เดี๋ยวร้อง เดี๋ยวข่วน เดี๋ยวดิ้นดุ๊กดิ๊ก เดี๋ยวขู่ฟ่อ ที่ชื่อเจ้าหญิงโดนัท เจ้าจ้ำม่ำแห่งย่านควีนน์แอนน์ แมวเปอร์เซียสีเปรอะที่มีมูลค่ามากกว่าเงินที่ผมหาได้ทั้งปี แฟนเก่าผมเรียกชื่อยายเหมียวนี่สั้นๆ ว่าเจ้าหญิงโดนัท ส่วนผมเรียกแค่โดนัทเฉยๆ

เอาละ ขอย้อนกลับไปสักสิบนาทีก่อนหน้า ผมไม่อยากพล่ามภูมิหลังยืดยาวให้คุณเบื่อ แต่บางรายละเอียดก็อาจสำคัญ

ผมชื่อคาร์ล อายุยี่สิบเจ็ดปี หลังจากทำงานในสังกัดหน่วยยามฝั่งสหรัฐฯ[1] มาระยะหนึ่ง สุดท้ายก็ผันตัวมาเป็นช่างเทคนิคทางทะเล คอยซ่อมแซมระบบไฟฟ้าให้เศรษฐีหน้าโง่กับเรือปาร์ตี้ของพวกเขา ผมอาศัยอยู่กับแฟนที่อพาร์ตเมนต์ของเราในซีแอตเทิลจนกระทั่งเมื่อไม่กี่วันก่อนที่จะเกิดเรื่องนี้ขึ้น

แฟนผมชื่อเบียทริซ หรือบี เธอไปเที่ยวปีใหม่ที่บาฮามาสกับแก๊งเพื่อน แต่ไม่ได้บอกผมว่าแฟนเก่าเธอก็ไปด้วย ผมจับต้นชนปลายได้อย่างรวดเร็วตอนเห็นภาพเธอนั่งตักไอ้หมอนั่นในอินสตาแกรม

ผมไม่ชอบเรื่องดราม่า แล้วก็รับมือเรื่องดราม่าไม่เก่งด้วย เธอจะนอกใจผมจริงๆ หรือเปล่าก็ไม่สำคัญนักหรอก ประเด็นคือเธอโกหก ผมเลยโทร.ไปบอกเธอว่าเราจบกันนะ ผมรับปากว่าจะเก็บข้าวของของเธอไว้ให้ กลับมาเมื่อไหร่เธอจะได้พร้อมเอาไปทันที ไม่ดราม่า ไม่ตีโพยตีพาย แต่เป็นอันว่าเราจบกัน

เธอขอให้พ่อแม่มารับเจ้าเหมียวไป แต่อีกฝ่ายอาศัยอยู่อีกฟากของเทือกเขาแคสเคด และไม่มีใครถ่อผ่านช่องเขามาท่ามกลางสภาพอากาศแบบนี้หรอก ผมจึงรับปากว่าจะดูแลเจ้าเหมียวให้จนกว่าเบียทริซจะกลับมา

เอาละ ขอเล่าถึงเจ้าแมวโดนัทหน่อยก็แล้วกัน อย่างที่บอกไปว่ามันเป็นแมวขนปุยหน้าแบนแบบที่ต้องไปนั่งอยู่บนตักตัวร้ายในหนังเจมส์ บอนด์ ผมกับบีอยู่ด้วยกันในอพาร์ตเมนต์สองห้องนอน แล้วก็ยกห้องหนึ่งทั้งห้อง

[1] กองกำลังความมั่นคงทางทะเลของสหรัฐอเมริกา

ให้เจ้าเหมียวนี่ คิดดูก็แล้วกัน ถ้าพูดให้เจาะจงขึ้นอีกนิด ห้องนั้นอุทิศให้แด่ริบบิ้นรางวัลชนะเลิศ ริบบิ้นรางวัลสายพันธุ์ยอดเยี่ยม แถมยังมีถ้วยรางวัลจำนวนนับไม่ถ้วนและรูปอัดกรอบตอนมันนั่งอยู่บนโต๊ะ ขนฟูฟ่องหน้าตาบูดบึ้ง ขณะที่บีกับกรรมการยืนอยู่ด้านหลังด้วย บีน่าจะมีรูปพวกนี้สักห้าสิบรูปได้ เจ้าเหมียวโดนัทชนะรางวัลได้ริบบิ้น ได้ถ้วย ได้รูปภาพกลับบ้านเป็นกะตั้กแทบทุกครั้งที่เบียทริซพาไปออกงาน และบีก็พายายแมวเวรนั่นไปประกวดเกือบทุกสุดสัปดาห์

ทั้งครอบครัวเธอคลั่งไคล้การเพาะพันธุ์แมวเปอร์เซียไว้ส่งประกวด ส่วนผมน่ะจริง ๆ ก็ไม่รู้เรื่องโลกการประกวดแมวอะไรนี่นักหรอก ไม่อยากเข้าไปพัวพันเท่าไหร่ ก็อย่างที่บอก ผมไม่ชอบเรื่องดราม่า

แล้วผมจะเล่าอะไรให้ฟังนะ เรื่องคนชอบแมว โดยเฉพาะพวกที่อยู่ในวงการ*ประกวด*แมวน่ะ

เอาเถอะ ไม่พูดดีกว่า ช่างหัวแม่ง ช่างแม่งไอ้พวกนั้นเถอะ เรื่องของเรื่องคือบีกับโดนัทเป็นส่วนหนึ่งของโลกใบนี้ซึ่งผมไม่อยากข้องเกี่ยวอะไรด้วย

ผมไม่เคยนับว่าตัวเองเป็นทาสแมว แต่ถ้าให้ว่ากันตามตรง ผม*ชอบ*โดนัทนะ เจ้าเหมียวไม่สนห่าเหวอะไรหรือใครหน้าไหนทั้งนั้น และผมก็นับถือมันในจุดนั้น ถ้าโดนัทนึกอยากมานั่งตักตอนผมกระหน่ำยิงอยู่หน้าจอเกมเพลย์สเตชัน มันก็จะนั่งหน้าตาเฉย ถ้าผมพยายามจะอุ้มมันก็จะขู่ ข่วน แล้วกระโดดแผล็วกลับขึ้นมาบนตักอีก จากนั้นก็มองผมด้วยหน้าบู้บี้นั่นเหมือนจะพูดว่า *แล้วจะทำไมฮะ*

ผมเคยเกือบพลั้งมือบีบคอเจ้าเหมียวอยู่หลายครั้ง แต่ผมไม่ใช่พวกสารเลว อีกอย่างผมก็แอบนับถือความดื้อด้านของไอ้เจ้าสัตว์ประหลาดตัวจิ๋วนี่ด้วย เพื่อนบางคนชอบล้อเลียนเรื่องที่ผมเอาเวลามาขลุกอยู่กับเจ้าแมวขนฟูที่มีมูลค่ามากกว่ารายได้ทั้งปีของตัวเองซะอีก แต่ผมก็ชอบนะ ชอบให้เจ้าก้อนปุกปุยนี่มานั่งตัก

กฎเหล็กของเบียทริซข้อหนึ่ง กฎ-ที่-ห้าม-ต่อ-รอง ก็คือห้ามสูบบุหรี่ในอพาร์ตเมนต์ หลังจากทะเลาะจนเลิกรากันไป ผมเลยตั้งใจจะสูบ

เอาเป็นเอาตาย รู้แหละ ทำแบบนี้มันเด็กชะมัด แต่ข้างนอกมันหนาวนี่โดนัทดูไม่ชอบควันเท่าไหร่ แถมกลิ่นยังติดขนมันด้วย ผมเลยประนีประนอมด้วยการไปเปิดหน้าต่างตอนพ่นควันบุหรี่

เพราะแบบนี้ตอนผมตื่นขึ้นมาราว ๆ ตีสอง สะดุ้งตื่นจากฝันน่ะ ผมจึงตัดสินใจว่าจะไปสูบบุหรี่สักมวน ผมคว้าซองบุหรี่ แง้มหน้าต่างแล้วจุดบุหรี่

จังหวะนั้นเอง เจ้าโดนัทที่เมื่อกี้นอนอยู่ข้าง ๆ ผมบนเตียงก็ตัดสินใจได้ว่ามันอยากจะ – เป็นความอยากครั้งแรกในชีวิตแมวของมันน่ะนะ – อยากจะออกไปสำรวจโลกภายนอก มันกระโดดขึ้นมาบนไหล่ผมแล้วกระโจนพรวดออกจากหน้าต่างชั้นสองไปบนต้นไม้นอกอพาร์ตเมนต์ ออกไปเฉย ๆ อย่างนั้นเลย ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาผมเปิดหน้าต่างนั่นเป็นสิบ ๆ ครั้ง ไม่เคยเห็นมันชายตามองหน้าต่างบานนั้นด้วยซ้ำ แต่คืนนี้ คืนที่หนาวที่สุดของปี เจ้าก้อนขนเฮงซวยนั่นดันนึกอยากจะทำตัวเป็นลูอิสกับคลาร์ก[2] ออกไปสำรวจนอกห้อง

มันพุ่งกระโจนลงจากต้นไม้ ดมฟุดฟิดตามทางเท้า แล้วก็เพิ่งรู้ตัวตอนนั้นเลยว่าอากาศหนาวเป็นบ้า การผจญภัยของมันจบลงรวดเร็วขนาดนั้นแหละ เจ้าเหมียวรีบปีนขึ้นต้นไม้แล้วจ้องหน้าผมจากระยะห่างกว่าห้าฟุตระหว่างกิ่งไม้กับหน้าต่างห้อง ความตื่นเต้นของมันหายเกลี้ยงแล้ว โดนัทตัดสินใจไม่เสี่ยงโดดกลับเข้ามาในห้อง แต่เลือกที่จะแหกปากร้องลั่นสุดเสียงแทนซะอย่างนั้น

ผมยืนสบถด่าเจ้าเหมียวอยู่นานหลายนาที พยายามหลอกล่อให้มันกลับเข้ามาข้างใน ผมเปิดหน้าต่างเต็มบาน พาลมเย็นยะเยือกพัดโกรกเข้ามาในห้องที่ก่อนหน้านี้ยังอุ่นอยู่ เจ้าเหมียวขนปุยสีเปรอะขาวดำสลับเบจยังนั่งอยู่อย่างนั้น ร้องเหมียวหง่าว ๆ โหวกเหวกโวยวายจนผมกลัวว่าคนข้างห้องจะตื่นขึ้นมายิงมันทิ้ง

---

[2] คู่หูนักสำรวจแห่งสหรัฐฯช่วงต้นศตวรรษที่ 19 ผู้เดินทางข้ามทวีปไปยังมหาสมุทรแปซิฟิกเพื่อสำรวจและทำแผนที่ตะวันตกใหม่

ผมทิ้งรองเท้าบูตไว้ในเครื่องอบผ้าชั้นใต้ดินของตึก ไม่รู้ด้วยว่ารองเท้าวิ่งแม่งหายไปไหน ผมจึงตัดสินใจในเสี้ยววินาทีสุดท้ายนั้น ซึ่งอีกแป๊บเดียวก็ต้องมานั่งเสียใจทีหลัง คือผมจำใจยัดเท้าสวมรองเท้าครอกส์ของแฟนเก่า หยิบแจ็กเก็ตหนังมาสวม แล้วผลุนผลันออกไปจับแมว ใจหนึ่งก็คิดว่า *ช่างหัวมันสิ ไม่ใช่แมวแกซะหน่อย ปล่อยแม่งหนาวตายไปเลย*

แต่ก็อย่างที่บอก ผมไม่ใช่พวกสารเลวเบอร์นั้น ต่อให้เบียทริซสมควรจะโดนซะบ้าง แต่เธอก็รักเจ้าแมวบ้านั่น และแมวอาภัพหน้าโง่อย่างเจ้าโดนัทก็ไม่มีทางรอดท่ามกลางอากาศหนาวแบบนี้หรอก รอดได้ก็ไม่นาน

อีกอย่างนะ ก็นั่นแหละ เจ้าเหมียวมันแหกปากอยู่ตรงหน้าอย่างกับมีตัวอะไรมากินลูกมันไปต่อหน้าต่อตา

ผมรีบจ้ำลงบันไดแล้วพุ่งออกไปนอกตึก มุ่งหน้าไปหาต้นไม้ต้นนั้นที่อยู่หว่างตึกกับทางเท้า ผมนึกเสียใจทันทีที่ไม่ยอมเสียเวลาใส่เสื้อผ้าดี ๆ สักหน่อย อากาศหนาว ๆ กับลมแรง ๆ ผนวกกำลังกันจิกกรงเล็บเข้าที่ขาและเท้าผมแล้ว

เจ้าโดนัทอยู่บนนั้น นั่งอยู่บนต้นไม้ในระยะสูงเกินเอื้อม ตามองผมสลับกับหน้าต่างที่เปิดอ้าซ่า มันยังร้องแง้ว ๆ ไม่หยุด ไฟอพาร์ตเมนต์ห้องหนึ่งที่ชั้นแรกสว่างพรึ่บ เห็นแบบนั้นผมก็ครางเสียงต่ำ คุณนายพาร์สันส์คุณนายพาร์สันส์จอมจู้จี้ขี้บ่นที่ชอบร้องเรียนคนอื่นเป็นว่าเล่น

“โดนัท!” ผมเรียก “ลงมาเดี๋ยวนี้นะ ยายแมวเวร!” ผมอ้าแขนรอ

เจ้าเหมียวจะโดดลงมาให้ผมรับก็ย่อมได้ ผมเคยฝึกมันเรื่องนั้นแล้ว ถ้าผมเขย่าถุงขนมแมว มันก็จะกระโดดขึ้นมา บางทีถ้าจุปากทำเสียงจี๊ ๆ ๆ ๆ มันก็จะกระโดดขึ้นไหล่ ผมด่าตัวเองในใจที่ไม่หยิบขนมแมวติดมือมาด้วย

หน้าต่างชั้นล่างของอพาร์ตเมนต์เลื่อนเปิดออก “เกิดบ้าอะไรขึ้นข้างนอกเนี่ย” คุณนายพาร์สันส์โผล่หัวออกมาตะโกนนอกหน้าต่าง หญิงสูงวัยโพกผ้าขนหนูอะไรสักอย่างเอาไว้ ทำให้ดูอย่างกับพระฮินดู ดวงตาเล็ก ๆ จ้องเขม็งมาทางผม “นั่นคาร์ลเรอะ”

“ครับ คุณนายพาร์สันส์” ผมตอบ “ขอโทษที แมวหลุดออกมาข้างนอก ผมเลยกำลังพยายามพามันกลับเข้าห้องก่อนจะแข็งตายน่ะครับ”

"ดูท่าคนที่จะแข็งตายคงเป็นเธอมาก..."

คุณนายพาร์สันส์ไม่มีโอกาสได้พูดให้จบประโยคอีกเลย

ครืน

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก

ตึกถล่มครืนลงสู่พื้น ผมเห็นต่อหน้าต่อตา ตึกอพาร์ตเมนต์เจ็ดชั้นที่ยังตั้งตระหง่านเมื่อตะกี้นี้กลับหายไปดื้อ ๆ แต่ไม่ได้หายวับนะ ผมยังมองตาคุณนายพาร์สันส์อยู่เลยตอนมันถล่มลงมา เหมือนว่าตึกนั่นเป็นกระป๋องโลหะขนาดมหึมาที่โดนรองเท้าอวกาศขนาดยักษ์บดขยี้ซะอย่างนั้น ผมเห็นกับตา ได้ยินกับหู ลมพัดกระแทกร่างผม ทันใดนั้นข้างนอกก็มืดสนิท เสาไฟถนนที่อยู่ทางซ้ายมือหายไปซะแล้ว ตึกรามบ้านช่องรอบตัวหายไปหมด รถราตามถนนก็ไม่เหลือ

ทุกอย่างหายวับ เหลือแค่ต้นไม้ จักรยานที่ล็อกอยู่กับราวจอดกับมอเตอร์ไซค์ของมาร์จอรี วิลเลียมส์ ที่โดนเทศกิจล็อกล้อเอาไว้

ผมมองไปรอบ ๆ ลืมอากาศหนาวจัดไปชั่วขณะ ในค่ำคืนมืดครึ้มแบบนี้ ผมมองอะไรแทบไม่เห็น ไกลออกไป – ซึ่งตอนนี้กลายเป็นระยะที่พอมองเห็นได้แล้วเพราะไม่มีตึกบังอีกต่อไป – มีไฟลุกไหม้

ทุกสิ่งเงียบงันโดยสิ้นเชิง

"นี่มันเรื่องบ้าอะไรวะเนี่ย" ผมพูดพลางหมุนตัวไปรอบ ๆ

ยังพอมีอะไรหลงเหลืออยู่บ้าง อย่างราวจอดจักรยานนั่นไง ส่วนป้ายหยุดรถยังปักอยู่ที่เดิม แต่ป้ายชื่อถนนข้าง ๆ กันหายไปแล้ว ไม่สมเหตุสมผลเลย จุดที่รถเคยจอดก็เห็นเป็นรอยรถบุ๋มลงไปบนพื้น เหมือนรถถูกดึงลงสู่ใจกลางโลก ทะลุผ่านผิวยางมะตอยลงไปโดยตรง

โดนัทกระโดดลงสู่อ้อมแขนผมที่ยังอ้ารอ ผมก้มมองเจ้าเหมียวอย่างทำตัวไม่ถูก

"นี่มันเรื่องบ้าอะไรวะเนี่ย" ผมพูดซ้ำ

สิ่งที่เหลืออยู่จากตึกอพาร์ตเมนต์มีแค่ซากหินซากดินกระจุยกระจายกองเป็นหย่อมสี่เหลี่ยม

และแล้วผมก็เห็นไอ้นั่น อยู่ใกล้ ๆ เท้าผมเลย

หัวของคุณนายพาร์สันส์ มืดๆ แบบนี้มองเห็นไม่ค่อยชัดหรอก แต่ผมก็รู้ทันทีว่าเป็นหัวคน

ผมฉุกคิดขึ้นได้ตอนนั้นเอง ความตกใจที่ตึกถล่มนั่นก็เรื่องหนึ่ง แต่ในตึกพวกนั้นมีคนอยู่ด้วย แทบจะทุกคนในเมืองเวรๆ นี่เลยด้วยซ้ำ แม่งเอ๊ย แม้แต่คนไร้บ้านส่วนใหญ่ก็อยู่กันในศูนย์พักพิง ก่อนหน้านี้ก็มีรายงานข่าวใหญ่โตว่าบรรดาคนไร้บ้านถูกพาไปรวมตัวตามศูนย์พักพิงเพราะอากาศหนาวจัด ตอนนั้นเป็นเวลาตีสองของคืนวันจันทร์ ทุกคนคงเข้านอนกันหมดแล้ว และนั่นหมายความว่าทุกคนตายเกลี้ยง!

ผมหมุนตัวไปรอบๆ อยู่อย่างนั้นเหมือนคนซื่อบื้อ ไม่รู้ว่าต้องทำยังไงดี ท้องไส้ปั่นป่วน โดนัทก็เริ่มดิ้นขลุกขลัก คงเพราะมันสรุปได้แล้วว่าผมพึ่งพาไม่ได้ มันเริ่มข่วนผมแล้ว แต่ผมไม่ปล่อยมันหรอก

แล้วเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น เสียงผู้ชายที่ฟังเหมือนหุ่นยนต์

เสียงนั้นพูดขึ้นในหัวผม ดูจับต้องได้เหมือนหนามแหลมที่ทิ่มแทงเข้ามาในสมองแล้วกระหน่ำขูดข่วน เสียงที่ว่าไม่ได้พูดภาษาอังกฤษ แต่ผมก็เข้าใจทุกคำ ขณะที่เสียงนั้นพูดก็มีข้อความโผล่มาลอยอยู่ตรงหน้าผมด้วย

มนุษย์ผู้รอดชีวิตโปรดทราบ

“อะไรน่ะ” ผมโพล่งเสียงดัง “เสียงอะไร นั่นใคร” ผมเตะถ้อยคำที่ลอยอยู่ตรงหน้าจนรองเท้าคร็อกส์ขนาดเล็กเกินควรนั่นหลุดกระเด็นไป ผมกระโจนตามรองเท้าแล้วรีบสวมมันกลับเข้าไปใหม่ ข้อความนั้นเคลื่อนตามผมมาด้วย ลอยห่างออกไปแค่สองสามฟุตจากตรงหน้า

แม้แต่ตัวอักษรก็ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ มันเคลื่อนตัวลงด้านล่าง ไม่ได้วิ่งเป็นแนวนอน แต่ผมอ่านออก เข้าใจทุกคำเหมือนได้อ่านภาษานี้มาทั้งชีวิต

ตามกฎของสมาพันธ์ มาตรา 543 แห่งประมวลกฎหมายว่าด้วยการสำรองแร่ธาตุล้ำค่า เนื่องจากดาวของคุณไม่ได้ยื่นอุทธรณ์สิทธิครอบครองแร่ธาตุอย่างถูกต้องภายใน 50 รอบ

สุริยะนับจากการติดต่อครั้งแรก ดาวของคุณจึงถูกเข้ายึด–ครองอย่างสมบูรณ์ และขณะนี้ตัวแทนผู้ปกครองดาวเคราะห์ที่ได้รับมอบหมายกำลังดำเนินการสร้างเหมืองขุดเจาะแร่ธาตุทั้งหมดตามที่ร้องขอ

ทุกสิ่งในโลกของคุณล้วนถูกบดขยี้ และวัสดุทั้งหมด — ทั้งอินทรีย์และอนินทรีย์ — กำลังอยู่ในกระบวนการสกัดแร่ธาตุตามที่ร้องขอ

ตามพระราชบัญญัติการเรียกคืนทรัพยากรที่ถูกขุดเจาะร่วมกับมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองสายพันธุ์พื้นถิ่นของดาวเคราะห์ มนุษย์ผู้รอดชีวิตจะได้รับโอกาสเรียกคืนสสารที่สูญเสียไป โดยบริษัทบอรันต์ซึ่งได้รับมอบหมายให้ดูแลระบบสุริยะนี้มีสิทธิ์เลือกวิธีการเรียกคืน และบริษัทได้เลือกตัวเลือกที่ 3 หรือที่รู้จักในชื่อเวิลด์ดันเจียน 18 ชั้น บริษัทบอรันต์ขอสงวนสิทธิ์ในการถ่ายทอดสด แสวงหาผลประโยชน์ และควบคุมเวิลด์ดันเจียนในทุกมิติไว้แต่เพียงผู้เดียว และจะยังควบคุมต่อไปตราบเท่าที่บริษัทยังปฏิบัติตามกฎระเบียบของสมาพันธ์อันว่าด้วยการเรียกคืนทรัพยากรโลก

เมื่อพิชิตชั้นสิบแปดของเวิลด์ดันเจียนได้สำเร็จ อำนาจปกครองดาวเคราะห์ดวงนี้จะกลับคืนสู่ผู้พิชิตคนนั้น

เอไอผู้สังเกตการณ์ที่เป็นกลางของสมาพันธ์ — ผมเอง — ถูกสร้างขึ้นและส่งมายังดาวเคราะห์ดวงนี้เพื่อกำกับดูแลการสร้างเวิลด์ดันเจียน และเพื่อให้แน่ใจได้ว่ามีการปฏิบัติตามกฎและข้อบังคับทุกประการอย่างเหมาะสม

โปรดตั้งใจรับทราบข้อมูลต่อไปนี้ เพราะจะไม่มีการกล่าวซ้ำอีกครั้ง

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองสายพันธุ์พื้นถิ่นของดาวเคราะห์ วัสดุที่เหลือทั้งหมด — ประมาณ 99.999999%

ของสสารที่ผ่านการคัดกรองแล้ว — กำลังถูกนำไปใช้ใหม่เพื่อก่อสร้างเวิลด์ดันเจียนใต้ดิน ชั้นแรกของดันเจียนนี้จะเปิดในอีก 18 วินาทีโดยประมาณหลังสิ้นสุดประกาศนี้ ทางเข้าชั้นแรกจะเปิดเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงมนุษย์*เท่านั้น* เมื่อทางเข้าปิดแล้ว จะไม่สามารถเข้าไปได้อีก หากใครเข้าไปแล้วจะไม่สามารถออกมาได้จนกว่าจะพิชิตเวิลด์ดันเจียนครบ 18 ชั้น หรือไม่ก็บรรลุเงื่อนไขบางประการที่กำหนด

หากเลือกไม่เข้าสู่เวิลด์ดันเจียน คุณจะต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอดบนพื้นผิวดาวดวงนี้เอง และนี่อาจเป็นการติดต่อสื่อสารครั้งสุดท้ายในชีวิตที่เหลือของคุณ สสารและธาตุที่ผ่านการแปรรูปก่อนหน้านี้ล้วนถูกริบไปแล้วทั้งหมด อย่างไรก็ตาม คุณสามารถขุดเจาะรวมถึงใช้ทรัพยากรทั้งที่เหลืออยู่และเกิดขึ้นใหม่ตามธรรมชาติเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนได้ บริษัทบอรันต์ขออวยพรให้คุณโชคดีและขอขอบคุณสำหรับโอกาสนี้

ผู้ประสงค์จะใช้สิทธิ์เรียกคืนทรัพยากรโปรดทราบ

ทางเข้าชั้นแรกจะมีจำนวนทั้งสิ้น 150,000 จุดทั่วโลก ทางเข้าเหล่านี้จะมีเครื่องหมายกำกับไว้และสังเกตเห็นได้ง่าย หากเลือกเข้าสู่ดันเจียนชั้นแรก คุณจะมีเวลาห้ารอบการหมุนของโลกในการค้นหาทางลงสู่ชั้นถัดไป ทางเข้าชั้นสองจะมีจำนวนทั้งสิ้น 75,000 จุด ทางเข้าชั้นสามจะมีทั้งสิ้น 37,500 จุด ชั้นสี่ 18,750 จุด ชั้นห้า 9,375 จุด และชั้นหก 4,688 จุด จำนวนทางเข้าสู่ชั้นถัดลงไปจากนี้จะลดลงชั้นละครึ่งหนึ่งไปเรื่อยๆ โดยปัดเศษขึ้น จนกระทั่งถึงชั้นสิบแปดซึ่งจะมีทางเข้าสองจุดและทางออกเพียงจุดเดียว

นักตะลุยที่เลือกเข้าสู่เวิลด์ดันเจียนจะต้องค้นหาบันไดลงสู่ชั้นถัดไปก่อนเวลาที่กำหนดไว้สำหรับชั้นนั้นๆ จะสิ้นสุดลง เมื่อหมดเวลา ชั้นนั้นจะถูกเรียกคืน และสสารที่คงเหลือทั้งหมดในชั้นนั้น ทั้งสสารอินทรีย์และอนินทรีย์ก็จะถูกริบไป

ไอเท็มที่ถูกสร้างขึ้นและสสารอื่นๆ ที่ไม่ได้ถูกเก็บรวบรวมหรือยึดครองอาจถูกนำไปวางจำหน่ายในตลาดของสมาพันธ์

แต่ละชั้นลึกลงไปจะยิ่งมีเวลาเรียกคืนทรัพยากรมากขึ้น กฎเพิ่มเติมจะมีผลบังคับใช้เมื่อนักตะลุยลงไปถึงชั้นสิบ โดยกฎเหล่านี้จะถูกอธิบายเมื่อมีและหากมีนักตะลุยลงไปถึงชั้นดังกล่าว

หากคุณตัดสินใจเข้าสู่เวิลด์ดันเจียน ขอแนะนำเป็นอย่างยิ่งให้คุณรีบค้นหากิลด์ฝึกหัดและใช้ประโยชน์จากที่นั่น ภายในดันเจียนมีกิลด์ฝึกหัดหลายกิลด์กระจายอยู่ตั้งแต่ชั้นหนึ่งถึงชั้นสาม

หากมีคำถามเพิ่มเติมหรือประสงค์จะยื่นอุทธรณ์ คุณต้องส่งคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษรต่อสำนักงานสมาพันธ์ที่ใกล้ที่สุด

ขอขอบคุณที่ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของสมาพันธ์ ขอให้คุณมีวันที่ดี

สมองผมประมวลผลสิ่งที่เสียงนี่เพิ่งพูดแทบไม่ได้ เพราะยังคงงุนงงสับสนกับทุกอย่างที่เพิ่งเกิดขึ้น ขาผมชาจนไร้ความรู้สึกไปแล้ว ผมอยู่ข้างนอกนานเกินไป ตอนนี้กำลังตกอยู่ในภาวะเสี่ยงอย่างร้ายแรงที่จะหนาวตายหรือต้องเสียนิ้วเท้าไปเพราะความหนาวเย็น ผมต้องหาที่หลบ และต้องรีบหาตอนนี้เลย

แต่ตอนนี้ไม่เหลือที่ให้หลบแล้ว รถสักคันก็ยังไม่มี ผมจ้องมองกองไฟที่ลุกโชนห่างออกไปไม่กี่บล็อก ต้องรีบไปอยู่ตรงนั้นแล้วละ ผมหมุนตัวแล้วเริ่มสับเท้าวิ่ง

สายลมที่พัดเอื่อยอ่อนก่อนตึกถล่ม ตอนนี้กลายเป็นสายลมแรงหนาวจัดพัดโหมไม่หยุด แถมยังโชยกลิ่นคาวทะเล เจ้าโดนัทบิดตัวไปมาในอ้อมแขน พยายามข่วนผมแล้วดิ้นให้หลุด มันงับหัวไหล่ผม แต่ยังดีที่มีเสื้อแจ็กเก็ตช่วยกันไว้ ผมกระชับร่างเจ้าเหมียวให้แน่นขึ้น

นี่ผมฝันอยู่หรือเปล่า เผลอไปโดนยาตัวไหนเข้าจนประสาทหลอนไปแล้วหรือไง

เวิลด์ดันเจียนงั้นเหรอ เรื่องบ้าอะไรเนี่ย นี่มันหมายความว่ายังไงกันแน่ ผมเริ่มฟุ้งซ่าน แล้วก็นึกถึง*พาทไฟน์เดอร์*กับ*ดันเจียนส์แอนด์ดรากอนส์* รวมถึงเกมอื่นๆที่ผมเลิกเล่นไปตั้งแต่เข้าประจำการในกองทัพ มองไปทางไหนก็ไม่เห็นใครแม่งสักคน รอบๆมีแค่เสียงลมพัดหวีดหวิว

เสียงแตรคล้ายทรัมเป็ตดังก้องแหวกอากาศยามค่ำคืน ผมชะงักกึกมองไปรอบๆ อะไรอีกล่ะทีนี้ *ดันเจียนกำลังโผล่ออกมาสินะ* ผมคิดในใจ *มันโผล่ขึ้นมาจริงๆ แม่เจ้าโว้ย มันโผล่ขึ้นมาแล้วจริงๆ*

ห่างจากเท้าซ้ายผมไปไม่ถึงร้อยฟุต ตรงตำแหน่งที่เคยเป็นร้านขายของมือสอง มีลำแสงฉายพุ่งขึ้นฟ้า ผมเห็นแสงอีกลำหนึ่งพุ่งห่างออกไปสักหนึ่งไมล์ พอหันมองรอบๆก็เห็นลำแสงพุ่งขึ้นประปรายทั่วเมือง

ต่อให้อยู่ห่างขนาดนี้ ผมก็ยังรู้สึกได้ว่าหลุมบนพื้นที่มีแสงส่องสว่างจ้านั้นแผ่ไออุ่นออกมา

ผมไม่ได้คิดอะไรทั้งนั้น เพราะหัวสมองยังมึนตื้อจากข้อมูลทั้งหมดที่ถาโถมใส่ มองรองเท้าคร็อกส์สีชมพูที่แทบไม่พอดีเท้า เปลวไฟไกลๆนั้นก็อยู่ห่างออกไปกว่าที่คิด ผมเคยเห็นกับตาตัวเองแล้วว่าภาวะอุณหภูมิร่างกายต่ำกว่าปกตินิดส่งผลร้ายแรงแค่ไหน

ผมก็เลยหันไปทางลำแสงแล้วก็สับตีนแตกเข้าหามัน

ตอนที่ หนึ่ง

2

ดันเจียนชั้นแรก

ระยะเวลาก่อนชั้นถล่ม : 5 วัน

บันได วิจิตรหรูหราทอดลงสู่แสงสว่างนั้น แต่ละขั้นเหมือนทำขึ้นจากเหล็กหล่อ ตัวบันไดกว้างพอให้คนยี่สิบคนยืนเรียงแถวหน้ากระดานเดินลงไปได้สบาย ไออุ่นเรืองแสงแผ่ออกมาจากช่องทางนั้น ผมก้าวเท้าลงไป ขั้นบันไดอยู่ลึกกว่าที่กะไว้เล็กน้อย เสียงฝีเท้าก้องสะท้อนลงไปท่ามกลางแสงสว่าง

เมืองนี้มีคนอยู่เกือบล้าน แต่กลับเหลือผมอยู่ที่นี่แค่คนเดียว

เจ้าโดนัทที่หยุดดิ้นแล้ว ตอนนี้เกาะไหล่ผมพลางส่งเสียงครางต่ำในลำคอขณะเราก้าวลงไปสู่แสงเจิดจ้า ความอบอุ่นแปล่งประกายต้อนรับให้ผมยิ่งก้าวลึกลงไป ขากับเท้าที่ชาสนิทจนไม่รู้สึกอะไรก่อนหน้านี้เริ่มแสบร้อนขึ้นมาแล้ว ผมไม่ได้อยู่ท่ามกลางอากาศหนาวนานพอให้เกิดความเสียหายรุนแรง แต่ก็โดนหิมะกัดหนักเอาการอยู่เหมือนกัน

บันไดเหมือนจะทอดยาวลงไปเรื่อย ๆ ไร้ที่สิ้นสุด ขั้นบันไดเหล็กสลักลวดลายประหลาดที่น่าจะเป็นรูปปลา หรือไม่ก็ปีศาจ ลายสลักที่ดูคล้ายศิลปะแบบเอเชียชวนให้ผมไม่ค่อยสบายใจ เมื่อไม่กี่นาทีก่อนยังไม่มีบันไดนี้อยู่ด้วยซ้ำ *ทั้งหมดนี่สร้างมาจากตึก รถยนต์ และผู้คนบนโลก* ฝีมือใครพวกนั้นทำได้*ยังไง*

พอลงมาถึงตีนบันได อุณหภูมิก็สูงขึ้นราวแปดสิบองศาฟาเรนไฮต์ ทำให้อากาศชื้นและอุ่นกำลังดี บันไดเหล็กบรรจบกับพื้นหินอ่อนและประตูบานเบื้องสูงตระหง่านขึ้นไปราวสามสิบฟุต กว้างพอ ๆ กับความสูง ประตูไม้โค้งสลักเป็นรูปปีศาจปลาขนาดมหึมาเหมือนลายบนบันได

ผมแหงนมองประตูบานคู่ตรงหน้า

“นี่มันอะไรกันวะเนี่ย” ผมพึมพำ

พอจ้องมองก็เห็นหน้าต่างข้อความเด้งขึ้นมาเหนือประตู โผล่พรวดไม่ทันตั้งตัวจนผมต้องก้าวถอย อย่างกับว่าผมอยู่ในเกม หรือไม่ก็กำลังสวมคอนแท็กต์เลนส์พิเศษที่แสดงข้อมูลต่าง ๆ ให้เห็น มีแม้แต่ปุ่ม X เล็ก ๆ ตรงมุมให้กดปิดหน้าต่างข้อความด้วย

นี่คือรูปจำลองของคูอา–ทิน เผ่าพันธุ์หลักของระบบบอรันต์ และเจ้าของบริษัทบอรันต์ จำหน้าพวกเขาไว้ให้ดี เดี๋ยวจะมีการทดสอบทีหลัง

ประโยคสุดท้ายนี่มุกตลกเหรอ ผมจ้องเครื่องหมาย X ตรงมุมแล้วกดปิดในใจ

หืม ผมคิด พลันเงยหน้ามองรูปสลักอีกครั้งขณะที่ก็รู้สึกถึงอะไรบางอย่าง เหมือนมีแรงสั่นสะเทือนยิบ ๆ แผ่วเบาในสมอง หน้าต่างข้อความเด้งขึ้นมาอีกครั้ง ผมกดปิดมันไป

แปลกแฮะ ผมควบคุมข้อมูลด้วยจิตใจได้ แค่เพ่งมองก็เปิดหน้าต่างข้อความตามไอเท็มต่าง ๆ ได้ แล้วก็ปิดกล่องได้ด้วยการคลิก X ในใจ

*แปลว่าแกคิดไปเองทั้งหมดน่ะสิ นี่อาจไม่ใช่เรื่องจริงก็ได้ แกอาจหลับอยู่ และทั้งหมดนี่ก็แค่การจำลองโลกเสมือนไฮเทคสักอย่าง เหมือนในหนัง*เดอะ เมทริกซ์*ไงล่ะ*

ความเจ็บปวดบริเวณขากับเท้าที่เริ่มอุ่นขึ้นแล้วเตือนว่านี่จะเป็นการจำลองหรือเปล่าก็ไม่สำคัญ ในเมื่อผมยังเจ็บได้

ผมใช้มือข้างที่ว่างอยู่ผลักประตู ประตูเปิดเข้าไปข้างในอย่างง่ายดาย เผยโถงทางเดินยาวที่สว่างไสวด้วยคบไฟมากมาย โถงนี้สูงและกว้างพอ ๆ กับประตูด้านหน้า เหมือนอุโมงค์สำหรับถนนสองเลนมากกว่าทางให้คนเดิน ไกลออกไปมองเห็นทางแยกหลายสายแตกแขนงออกจากโถงหลัก มีไฟกะพริบวิบวับใกล้ทางแยกแรก เหมือนป้ายอะไรสักอย่าง แต่อ่านไม่ออกจากตรงนี้

“โอ๊ย” ผมร้องทันทีที่โดนัทงับมือ ผมปล่อยเจ้าเหมียวลงแล้วมันก็วิ่งแผล็วเข้าไปในโถง วิ่งไปได้สักสิบก้าวมันก็หยุดนิ่ง มองซ้ายทีขวาทีด้วยสีหน้าสับสนปนตกใจ

ผมก้าวเท้าเข้าไปหาเจ้าเหมียว แล้วประตูข้างหลังก็ปิดดังปัง แสงจากทางเข้าดับพึ่บ แทนที่ด้วยความสลัวมัวซัวเหมือนแสงโพล้เพล้

สวัสดีนักตะลุย ยินดีต้อนรับสู่ชั้นแรก

เสียงนี้เป็นเสียงใหม่ เสียงผู้ชายที่ฟังดูกระตือรือร้นเกินเหตุอย่างกับพิธีกรเกมโชว์ ไม่ใช่คนหรือเสียงพูดเดียวกับประกาศแรก ข้อความลอยอยู่ตรงหน้าผมพร้อมเสียงพูดในหัว แต่ไม่เหมือนหน้าต่างข้อความก่อนหน้า ผมปิดสิ่งนี้ไม่ได้ มันเหมือนซับไตเติลมากกว่า

มีนาฬิกาจับเวลาอยู่มุมขวาบนของสายตา กำลังนับถอยหลังจาก **4 วัน 23 ชั่วโมง 48 นาที** ผมลองปัดตัวอักษรดูอีกที แต่มันก็ไม่ขยับ พอหลับตาลงข้อมูลก็หายไป เรื่องนี้ชวนให้ใจหวิวและพะอืดพะอม

โดนัทยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ห่างออกไปข้างหน้าไม่กี่ช่วงก้าว แต่เจ้าแมวอ้วนนั่นก็กำลังโบกปัดอากาศเบื้องหน้าตัวเองอยู่ *มันก็เห็นเหมือนกัน* ผมคิด *เช็ดเข้* ไม่ว่าเรื่องทั้งหมดนี้คืออะไร เจ้าเหมียวก็รับรู้ได้เหมือนกันกับผม

“โดนัท” ผมร้องเรียกเจ้าเหมียว “อยู่ใกล้ๆ ฉันไว้”

แมวก็คือแมว มันไม่แยแสผมเลย แต่พอมองเจ้าเหมียว ผมก็รู้สึกถึงแรงสั่นเบาๆ ที่แทบจับสังเกตไม่ได้แบบเดียวกับตอนมองประตู ผมเพ่งสมาธิขึ้นอีกนิด แล้วก็เห็นหน้าต่างข้อความเด้งขึ้นมาเหนือหัวโดนัท

นักตะลุย #4,119 “เจ้าหญิงโดนัท”
เลเวล 1
เผ่าพันธุ์ : แมว
คลาส : ยังไม่กำหนด

ผมก้าวเท้าไปข้างหน้า แอบเจ็บใจที่ตัวเองใส่รองเท้าคร็อกส์ขนาดไม่พอดี

ข้อความถาโถมเข้าใส่ผมอีกครั้ง

คุณถูกกำหนดให้เป็นนักตะลุยหมายเลข 4,122 ชื่อนักตะลุยของคุณคือ “คาร์ล”

คุณถูกจัดอยู่ในเผ่าพันธุ์มนุษย์ ปัจจุบันอยู่เลเวล 1 คุณสามารถเลือกเผ่าพันธุ์และคลาสใหม่ได้เมื่อลงไปถึงชั้นสาม ค่าสถานะของคุณได้รับการกำหนดตามสภาพร่างกายและจิตใจปัจจุบัน ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในเมนูสถานะ

เมนูเหรอ สงสัยแฮะว่าจะเปิดเมนูยังไง แต่ยังไม่ทันจะคิดหาวิธี ข้อความเป็นพืดก็โผล่กระแทกหน้าผมอีก

ยินดีด้วย! คุณบรรลุความสำเร็จแรก : ทาสแมวเพี้ยน

คุณเข้าสู่ดันเจียนพร้อมกับแมว จุ้ยยยย น่ารักซะไม่มี

รางวัล : คุณได้รับกล่องสัตว์เลี้ยงระดับบรอนซ์!

ความสำเร็จใหม่! ทาสแมวเพี้ยน*รุ่นบุกเบิก*

คุณคือนักตะลุย*คนแรก*ที่ลงเวิลด์ดันเจียนมาพร้อมกับแมว คงรักเจ้าสิ่งนั้นมากละสิ แย่หน่อยนะที่คุณทั้งสองอาจตายอนาถได้ทุกเมื่อ แต่อาจไม่ตายก็ได้นะ ดูรางวัลที่เพิ่งได้รับสิ!

รางวัล : คุณได้รับกล่องสัตว์เลี้ยงระดับตำนาน!

ความสำเร็จใหม่! เด็กเห่อของใหม่

คุณคือหนึ่งในนักตะลุยห้าพันคนแรกที่เข้าสู่เวิลด์ดันเจียนแห่งใหม่ ไอ้ขี้เห่อ

รางวัล : คุณได้รับกล่องนักผจญภัยระดับซิลเวอร์!

ความสำเร็จใหม่! กระเป๋าเปล่า

คุณไม่ได้พกอะไรติดตัวมาเลย โบ๋เบ๋ รู้ไช่ไหมเนี่ยว่า ตัวเองยังต้องกินข้าวอยู่

รางวัล : คุณได้รับกล่องนักผจญภัยระดับบรอนซ์!

ความสำเร็จใหม่! ทำไมไม่ใส่กางเกง

คุณเข้าสู่ดันเจียนโดยไม่ใส่กางเกง เพื่อน เอาจริงดิ

รางวัล : คุณได้รับกล่องเสื้อผ้าระดับโกลด์!

ความสำเร็จใหม่! ต่อสู้มือเปล่า

เออ คุณเดินลอยชายเข้ามาในสถานที่ที่เรียกว่า “เวิลด์ ดันเจียน” โดยไม่พกอาวุธติดมาด้วยเลยเนี่ยนะ ถ้าคุณไม่ได้ใจกล้ากว่าหน้าตา ก็คงเป็นแค่ไอ้งั่ง โชคดีแล้วกันนะ พ่อหนุ่ม ว็อง ดาม[1]

รางวัล : คุณได้รับกล่องอาวุธระดับบรอนซ์!

ความสำเร็จใหม่! ฉายเดี่ยว

คุณเข้าสู่ดันเจียนโดยไม่มีเพื่อนมนุษย์คนไหนมาด้วยเลย ไม่มีใครสอนหรือไงว่าคนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย

รางวัล : ไม่มี! อ่าๆ เตรียมตัวชี้แหงแก๋ได้เลย

ผมจ้องมองประโยคสุดท้ายที่ค่อย ๆ เลือนหายไป
เตรียมตัวชี้แหงแก๋ได้เลย
โดนัทตะกุยเท้าปัดอากาศอีกครั้ง
“เมนู” ผมพูดเสียงดัง แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

---

[1] ฌ็อง-โกลด ว็อง ดาม (ค.ศ. 1960 - ปัจจุบัน) นักแสดงและนักศิลปะการต่อสู้แบบไม่ใช้อาวุธชาวเบลเยียม

“สถานะ” นิ่งสนิท

แล้วผมจะดูข้อมูลได้ยังไงล่ะทีนี้ ระบบบอกว่าผม “ได้รับ” รางวัลตั้งเยอะ...คืออะไรนะ กล่องไอเท็มเหรอ ฟังยังไงก็กล่องไอเท็มในเกมแน่ๆ งั้นหมายความว่าผมต้องมีช่องเก็บของน่ะสิ ผมพอจำอะไรได้บ้างจากประกาศแรก ที่ว่าให้หากิลด์ฝึกหัด ผมเงยหน้ามองป้ายนีออนที่อยู่ห่างออกไปราวร้อยเมตรในอุโมงค์มืด ใช่ไอ้นั่นหรือเปล่านะ

ผมลากเท้าวิ่งเหยาะๆ ตามอุโมงค์ไปยังป้ายเรืองแสงนั่น ผ่านเจ้าโดนัทที่นั่งเลียอุ้งเท้าแล้วยกขึ้นมาถูหน้าผากตัวเอง ผ่านไปสักพักเจ้าเหมียวก็เหมือนจะถอนหายใจออกมาแล้วตัดสินใจเดินตามผม

ป้ายนีออนระบุข้อความ **กิลด์ฝึกหัดจ้า** มีลูกศรชี้ไปยังตรอกแคบๆ ที่มืดตื๋ดตื๋อ ผมชะลอฝีเท้าเตรียมจะหยุด เสียงลากเท้าสะท้อนก้องผ่านอุโมงค์กว้างที่ว่างเปล่า ผมชะโงกหน้าเพ่งมองเข้าไปในความมืด แต่ในนั้นมืดสนิทมองไม่เห็นอะไร

โดนัทร้องเหมียวๆ อย่างวิตกกังวลอยู่ข้างหลัง

ผมก้าวเข้าไปในตรอกนั้น

ความสำเร็จใหม่! ติดกับดักที่เห็นอยู่ทนโท่

รางวัล **: ก็ถ้าสวรรค์มีอยู่จริง และถ้าคุณไม่ได้ทำตัวเฮงซวยอะไรนัก สวรรค์คงยอมรับคุณไปอยู่ด้วย เพราะคุณกำลังจะได้ไปเฝ้ายมบาล**

ไฟสามดวงสว่างวาบจนผมตาพร่า ผมยกมือขึ้นมาป้องตาไว้พลางก้าวถอย เสียงกลไกดังซู่ๆ ตามมาด้วยเสียงคำรามเหมือนเครื่องจักรไอน้ำเริ่มทำงาน ผมได้ยินเสียงหัวเราะแหลมปรี๊ดแสบแก้วหู

ผมกลับหลังหันแล้วเผ่นแน่บ รองเท้าคร็อกส์ทั้งสองข้างลอยละลิ่วระหว่างเลี้ยวเข้าอุโมงค์หลัก มุ่งหน้าไปยังบันไดที่ใช้ลงมาตอนแรก โดนัทร้องเสียงหลงวิ่งหน้าตั้งตามมา

ผมลองเสี่ยงเหลียวหลังมองก็เห็นเครื่องจักรประหลาดพุ่งพรวด

ออกมาจากตรอกแคบ มันเกือบจะชนกำแพงอีกฝั่ง ก่อนจะค่อย ๆ ถอยตั้งหลักแล้วหันมาทางผม

ไอ้เครื่องจักรนั่นมีขนาดใหญ่พอ ๆ กับรถแทรกเตอร์ แล่นมาด้วยตีนตะขาบเหมือนรถถัง ตัวเครื่องสร้างมาจากเศษเหล็กสนิมเขรอะที่ดูไม่เข้ากัน ดูท่าว่าจะหลุดออกเป็นชิ้น ๆ ได้ทุกเมื่อ ล้อหมุนที่เต็มไปด้วยหนามแหลมครอบครองพื้นที่ส่วนหน้าของเครื่องจักรสังหาร บนรถแทรกเตอร์มีสัตว์ประหลาดสีเขียวรูปร่างคล้ายมนุษย์สามตัวยืนกรีดร้องพลางชี้มือมาทางผม แต่ละตัวดูแล้วน่าจะสูงสักสี่ฟุต สวมเศษหนังขาดรุ่งริ่ง ตัวหนึ่งเหมือนสวมหม้อครอบหัวอยู่ด้วย มันส่งเสียงคราง แล้วกรีดร้องขณะควบคุมเครื่องจักรสูงใหญ่นั่น ควันดำพลุ่งโขมงออกมาจากท่อไอเสียหลายท่อกงล้อหนามหมุนติ้วเร็วขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเครื่องจักรกลับมาตั้งหลักได้แล้วพุ่งดิ่งมาหาผม

หน้าต่างข้อความเด้งขึ้นมา

จักรกลซับซ้อน รถตีนตะขาบสังหารของก็อบลิน

เครื่องจักรไอน้ำฝีมือก็อบลิน ออกแบบมาเพื่อไถกวาดบดขยี้เหล่านักตะลุยที่ไม่ทันตั้งตัว หวังว่าวัคซีนกันบาดทะยักของคุณจะยังไม่หมดอายุนะ

หน้าต่างข้อความอีกสามข้อความเด้งขึ้นเหนือผู้ขับขี่ทั้งสาม สองหน้าต่างแรกเขียนว่า

ก็อบลิน เลเวล 2

ตัวเล็ก สีเขียว ฉลาด ถึงก็อบลินจะอ่อนแอในแง่พละกำลัง แต่ก็มีความบ้าบิ่นมาทดแทน

ก็อบลินตัวที่สามซึ่งมีหม้อครอบหัวอยู่ทำหน้าที่พลขับ ปรากฏข้อความอธิบายต่างออกไป

ก็อบลินวิศวกร เลเวล 3

วิศวกร พวกอินเซล[2] แห่งโลกก็อบลิน เป็นพวกหาคู่ไม่ได้ จึงยิ่งอารมณ์ฉุนเฉียวเป็นพิเศษ ถ้าในปาร์ตี้ของคุณมีผู้หญิงละก็ พวกมันจะโจมตีผู้หญิงเป็นอันดับแรก

ผมไม่มีเวลาคิดถึงความโง่เง่าของมุกตลกนั่นหรือข้อเท็จจริงที่ว่าตัวเองกำลังเผชิญหน้ามอนสเตอร์ตัวเป็น ๆ ที่พยายามจะฆ่าผมเป็นครั้งแรก ผมใส่เกียร์หมาจ้ำตามโถงทางเดินไปจนถึงทางแยกที่แตกออกเป็นสามทาง คือตรงไป เลี้ยวขวา แล้วก็เลี้ยวซ้าย ฝั่งขวาเป็นโถงทางเดินสลัวที่มีความกว้างสักครึ่งหนึ่งของโถงก่อนหน้า แต่ก็ยังใหญ่พอให้ก็อบลินพวกนี้ตามเข้าไปได้ ฝั่งซ้ายเป็นโถงที่ทั้งมืดและแคบเกินไปสำหรับรถตีนตะขาบ

ทางเลือกที่ชัดเจนคือการหนีไปทางโถงมืด ผมหยุดคิด ตัวเลือกนี้ดูเหมาะเจาะ*เกินไป*หรือเปล่า ผมรู้สึกได้ว่าจะมีกับดักอีก ตรงไปก็ไม่ได้เพราะทางแยกหน้าอยู่ไกลเกินไป เครื่องจักรนั่นไล่ตามผมทันแน่

ผมเลี้ยวขวา เจ้าโดนัทก็ตามมาวิ่งข้าง ๆ ผม แบบนี้ไม่-สม-กับ-เป็น-โดนัทสุด ๆ

โถงทางเดินนี้กว้างเท่าถนนทั่วไป เพดานเรียบอยู่สูงขึ้นไปสิบห้าฟุต ตะไคร่สีเขียวคล้ายไลเคนเรืองแสงอยู่ตามกำแพงอิฐและเพดาน ช่องอุโมงค์จึงเหมือนมีแสงประหลาดเรื่อเรือง พวกก็อบลินที่ตามมาข้างหลังร้องเสียงแหลมขณะบังคับรถตีนตะขาบสังหารมาอย่างทุลักทุเล เพราะมันต้องตีวงเลี้ยวกว้าง จึงต้องใช้เวลาอย่างน้อยหนึ่งนาทีถึงจะตามผมทัน

ข้างหน้ามีอีกทางแยกหนึ่งปรากฏขึ้น แต่อีกนิดเดียวก่อนจะถึง ผมเหลือบเห็นประตูไม้บานหนึ่งฝังบนกำแพง มีป้ายเรียบ ๆ ติดไว้เหนือประตู ตัวอักษรทาสีแดงเข้มแบบเดียวกันกับกำแพงอิฐ ผมแทบอ่านป้ายไม่ออก ป้ายระบุว่า**กิลด์ฝึกหัด** โดยใช้ภาษาประหลาดนั่นเหมือนเดิม

พออ่านป้ายปุ๊บ กล่องสีเขียวเรืองแสงก็ปรากฏขึ้น เน้นชื่อให้ยิ่งเด่นชัด

[2] คำเรียกบุคคลที่มีทัศนคติหรือพฤติกรรมเหยียดเพศ

ความสำเร็จใหม่! คุณได้ค้นพบและอ่านป้ายดันเจียนอย่างเป็นทางการ

ว้าว อ่านออกด้วย เยี่ยมไปเลย

***รางวัล* : ตอนนี้ป้ายดันเจียนฉบับทางการทุกป้ายจะถูกเน้นให้เห็นง่ายขึ้น กิลด์ไกล้เคียงจะปรากฏบนมินิแมป[3] ของคุณ**

มินิแมป? ผมต้องหาทางทำความเข้าใจเรื่องนี้จริง ๆ แล้วละ รถตีนตะขาบสังหารที่ไล่หลังมาติดแหง็กอยู่ตรงหัวมุม แล้วไอ้ก็อบลินเลเวล 2 ตัวหนึ่งก็ทั้งตะโกนและเอาแต่ตีหม้อบนหัววิศวกรด้วยของที่ดูเหมือนท่อนไม้ ส่วนก็อบลินตัวที่สามก็จ้องผมเขม็งพลางแกว่งหมัดไปมา

พวกมันจะตามผมเข้าไปในกิลด์หรือเปล่านะ ไม่รู้ละ ผมคว้าหูจับประตูทองเหลืองแล้วพยายามเปิด

เปิดไม่ออก ประตูล็อก

"อะไรวะ" ผมสบถแล้วทุบประตูไม้

"นี่" ผมตะโกนเรียก "มีใครอยู่ข้างในหรือเปล่า"

ก็อบลินเลเวล 2 ทั้งสองตัวดูเหมือนจะเลิกพยายามรอเลี้ยวรถตีนตะขาบเข้าทางแคบ พวกมันกระโดดลงมาแล้ววิ่งเหยาะ ๆ ตรงมาหาผม ทั้งสองไม่มีเกราะ แต่ถือแท่งไม้ที่เหมือนมีสับปะรดเสียบอยู่ตรงปลาย อีกเดี๋ยวพวกมันก็จะตามทัน เจ้าโดนัทที่อยู่ข้าง ๆ เริ่มขู่คำราม

ผมได้ยินเสียงโซ่ขยับและเสียงถอนสลักกลอนดังมาจากหลังประตู ประตูเปิดแล้วแง้มออกเพียงเล็กน้อย ยังมีโซ่เส้นหนึ่งคล้องไว้ไม่ให้ประตูเปิดออกกว้างกว่านี้

สิ่งมีชีวิตเคราเฟิ้มหน้าตาคล้ายหนูโผล่มาตรงประตู ผมเห็นรายละเอียดไม่ชัดนัก แต่อีกฝ่ายเตี้ยกว่าผมราว ๆ ครึ่งช่วงหัว คือสูงกว่าก็อบลินพวกนั้นนะ แต่ก็ไม่มาก

---

[3] แผนที่ย่อที่ปรากฏบนหน้าจอเกม ใช้แสดงตำแหน่งของผู้เล่นและสิ่งแวดล้อมรอบตัวในพื้นที่จำกัด เพื่อช่วยในการนำทาง

“มี’ไรฮะ” เสียงนั้นพูดขึ้น “ม็อบ[4] อย่างแกเข้ามาในนี้ไม่ได้หรอกนะ รู้กฎอยู่แล้วนี่!”

“นี่ ที่นี่คือกิลด์ฝึกหัดใช่ไหม เขาบอกไว้ว่าผมต้องมาที่นี่”

ดวงตาที่จ้องมองผมเบิกโพลง

“แก...เป็นนักตะลุยเหรอ รอเดี๋ยว” สิ่งมีชีวิตคล้ายหนูถอยหลังไปเหมือนพยายามจะมองผมให้ชัดขึ้น เห็นแล้วก็นึกถึงอาจารย์หนูสปลินเตอร์จากเรื่อง*เต่านินจา*ขึ้นมาทันที “ใช่จริงด้วย! ขอหัวนมซ้ายจงเป็นพยาน ดันเจียนเปิดแล้ว แต่ฉันไม่เห็นรู้เรื่องเลย! สงสัยหลับเพลินตอนประกาศ ไม่มีใครบอกอะไรตาเฒ่ามอร์เดอไคเลย! แต่ก่อนยังมีจดหมายข่าวส่งมาบอกทุกๆ สองสามรอบโคจร เชื่อถือได้สุดๆ แต่ดันเลิกส่งกันซะงั้น โดนตัดงบแหงๆ ฉันเดาเอานะ ไอ้พวกนี้ชอบลักไก่อยู่เรื่อย นึกว่าอีกสองปีโน่นถึงจะเปิดดันเจียน!”

“เฮ้ ขอผมเข้าไปก่อน!” ผมตัดบท ตาหันไปมองก็อบลินสองตัวที่วิ่งมาหยุดใกล้ๆ ตัวหนึ่งอยู่ฝั่งซ้ายของผม อีกตัวอ้อมไปดักทางหนีไว้เรียบร้อย

“เปิดประตูสิโว้ย!” ผมร้อง

ก็อบลินตัวหนึ่งพูดอะไรบางอย่างกับมนุษย์หนูหลังประตูที่น่าจะชื่อมอร์เดอไค ผมไม่เข้าใจภาษาก็อบลิน มีแต่เสียงครืดคราดสลับหวีดแว้ด มอร์เดอไคตอบด้วยภาษาก็อบลินแล้วก็พากันหัวเราะร่วน

“โทษที นักตะลุย แกน่ะช้าไปละ” มอร์เดอไคพูดจากหลังประตู คล้องโซ่ “เปิดไม่ได้หรอกถ้ายังมีม็อบจ่ออยู่ข้างนอกแบบนี้ ยังไงกฎก็ต้องเป็นกฎ”

“*ผม*เนี่ยนะช้าไป” ผมถาม ก่อนจะเริ่มตั้งท่าพร้อมสู้ ก็อบลินตัวหนึ่งสับขาหลอกแล้วเหวี่ยงแท่งไม้ใส่ผม สับปะรดที่ปลายไม้หลุดออกตอนมันเหวี่ยง กระแทกพื้นดังแผละ ก็อบลินตัวนั้นสบถพลางเตะซากสับปะรดทิ้ง ผมถอยก้าวหนึ่ง ส่วนโดนัทยืนขู่ฟ่อพ่นน้ำลายอยู่ตรงหว่างขาผม

---

[4] ย่อมาจาก Mobile Object เป็นคำเรียกสิ่งมีชีวิต มอนสเตอร์ หรือศัตรูทั่วไปที่พบในดันเจียน

“อย่างน้อยก็บอกกันหน่อยว่าไอ้กล่องไอเท็มเวรนี่เปิดยังไง!”

มอร์เดอไคเงียบพักหนึ่ง เหมือนกำลังครุ่นคิดว่าจะบอกผมดีไหม

“อยู่ในแท็บรางวัลและกล่องไอเท็มในช่องเก็บของไงล่ะ” มนุษย์หนูบอก “แต่แกยังเข้าไม่ได้หรอก ไอ้หนู”

“แล้วต้องทำไงถึงจะเข้าเมนูช่องเก็บของได้ล่ะ”

ก็อบลินตัวที่สอง – ตัวที่ปลายไม้ยังมีสับปะรดเสียบอยู่ – หวดไม้ใส่ผม แต่ก็วืดห่างพอสมควร พอดูใกล้ๆ ก็อบลินพวกนี้ก็เหมือนในหนังกับในวิดีโอเกมแฮะ ตัวเตี้ย ผิวสีเขียว หัวเกือบล้าน แล้วก็หูแหลม หน้าเหลี่ยม ฟันคม ผมนึกสงสัยขึ้นมาแวบหนึ่ง ดูเหมือนพวกเอเลียน หรือตัวอะไรก็ตามทีเถอะ จะรู้เรื่องตำนานปรัมปราและความเชื่อบนโลกอยู่เยอะเหมือนกัน

ไกลออกไปด้านหลังก็อบลินตัวนี้ รถตีนตะขาบสังหารถอยไปตั้งหลักได้แล้ว ตอนนี้มันกำลังบึ่งตรงมาหาเรา

“อ้อ แกต้องผ่านการฝึกก่อนน่ะสิ”

ไอ้ก็อบลินสับปะรดเหวี่ยงไม้ใส่ผมอีกรอบ ผมรอให้กระบองไม้นั่นหวดสุดวงสวิงไปก่อนแล้วดอดเข้าคลุกวงใน ก่อนจะปล่อยหมัดแย็บสวนเข้าดั้งจมูกมันซะ ตามด้วยฮุกซ้ายเข้าที่ขมับขวา มันทรุดลงไปกองกับพื้น แถบบางอย่างปรากฏขึ้นเหนือหัวตอนโดนหมัด หลอดเลือดนี่เองสินะ ผมนึกขึ้นได้ หลอดเลือดนี่จะโผล่ขึ้นมาเฉพาะเวลาโดนดาเมจ[5] เลือดมันลดฮวบไปเกินครึ่ง เปลี่ยนจากสีเขียวเป็นแดง พลังชีวิตของก็อบลินหายไปมากกว่าครึ่งแล้ว

เมื่อกี้ผมหมัดหนักใช้ได้ แต่ก็ไม่ขนาดนั้นนะ อย่างกับผมชกเด็กสิบขวบยังไงยังงั้น

ก็อบลินตัวที่สองหันไปมองเพื่อนแล้วอ้าปากค้าง ก่อนหันหลังโกยแน่บกลับไปที่รถตีนตะขาบ

ผมเจ็บกำปั้น ไม่ได้ต่อยตีกับใครมาหลายปีแล้วน่ะ สมัยอยู่หน่วย

---

[5] หมายถึงการถูกโจมตีหรือได้รับความเสียหายจากศัตรู ขณะเดียวกันก็ใช้ในกรณีที่ผู้เล่นเป็นฝ่ายโจมตี / สร้างความเสียหายต่อศัตรูได้ด้วย

ยามฝั่ง ส่วนใหญ่ผมประจำการอยู่บนเรือตรวจการณ์ในฐานะเอ็มเค – ช่างเครื่องน่ะ ไม่เคยประจันหน้าจับคนร้ายจริง ๆ จัง ๆ แต่ถึงอย่างนั้น คนทั่วไปที่ไม่เคยสังกัดกองทัพไม่รู้หรอกว่าเราฝึกหนักกันแค่ไหน คนมองว่าเราเป็นแค่ไลฟ์การ์ดฉบับอัปเกรด ไม่รู้เลยว่าเราเคี่ยวกรำฝึกต่อสู้ระยะประชิดกันมาเข้มข้นเท่าไหร่

“ไม่เปิดประตูให้ก่อนแล้วจะฝึกได้ไงวะ!” ผมตะคอกพลางเตะสีข้างก็อบลินที่นอนแหมะ ได้ยินเสียงดัง*กร๊อบ*ชวนเบิกบานใจ “ทีนี้ให้ผมเข้าไปได้หรือยัง”

“แบบนั้นไม่ได้หรอก ไอ้หนู” มอร์เดอไคว่า “เราปล่อยให้พวกนักตะลุยที่ไม่ผ่านการฝึกมาเดินเพ่นพ่านทั่วดันเจียนไม่ได้หรอกนะ อีกอย่างแกก็เปิดกล่องไม่ได้ถ้ายังไม่ได้อยู่ในเขตปลอดภัย ถ้าไม่โง่เง่าเต่าตุ่นนักแกก็คงพอดูออกว่าตอนนี้ตัวเองไม่ได้อยู่ในเขตปลอดภัย”

หลอดเลือดของก็อบลินยิ่งลดลงไปทางฝั่งสีแดง แต่มันยังไม่ตาย ลึก ๆ ผมก็ขนหัวลุกที่ตัวเองตั้งใจจะปลิดชีวิตไอ้สิ่งนี้ ถึงอีกฝ่ายจะมีอาวุธแต่ก็บาดเจ็บได้ง่ายจนน่าตกใจ ถึงอย่างนั้นพอเหลือบมองรถตีนตะขาบที่ขับมาจอดรับก็อบลินตัวที่สองแล้ว ความรู้สึกผิดที่ผุดขึ้นมาก็มลายหายไปทันตา ผมเอามือสองข้างประกบหัวก็อบลินที่นอนสลบไสลแล้วทุ่มลงกับพื้นหินฟาดซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนเลือดมันเหือดหายหมดหลอด

“เฮ้ย ๆ!” มอร์เดอไคตะโกน “นี่ หยุดนะ!”

“คุณอยู่ข้างใครกันแน่” ผมหันขวับไปถามมนุษย์หนู

แต่แล้วผมก็รู้ว่ามนุษย์หนูนั่นไม่ได้พูดกับผม “แกเข้ามาในนี้ไม่ได้นะ!” เขาหันหลังให้ผมพลางโวยวาย

โดนัท เขากำลังพูดกับเจ้าเหมียวตัวแสบนั่น มันคงหมดความอดทนต่อโถงนี่แล้วเดินเข้ากิลด์ผ่านประตูที่แง้มอยู่

กล่องแจ้งเตือน**ความสำเร็จใหม่**กระหน่ำถาโถมพร้อมการแจ้งเตือนใหม่อีกอย่างสองอย่าง คราวนี้ไม่ได้เด้งขึ้นมาเต็มจอเองเหมือนเมื่อก่อน แต่ขึ้นข้อความเล็ก ๆ ตรงมุมซ้ายบนของจอแทน ผมรู้สึกว่าน่าจะใช้ใจสั่งคลิกได้ แต่เอาไว้ก่อน เอไอหรือแม่งอะไรก็ตามแต่ที่ควบคุมละครสัตว์นี่อยู่

เหมือนจะรู้ว่าไม่ควรเอาหน้าต่างแจ้งเตือนจากเกมมาบังตาผมตอนนี้ ตอนที่อันตรายของจริงไล่จี้ตูดผมอยู่แบบนี้

“เปิดประตูสิโว้ย!” ผมแหกปากลั่น

“ไอ้หนู เอาไอ้ตัวนี้ของแกออกไปซะ!” มอร์เดอไคหันมาบอกผม น้ำเสียงแอบร้อนรนแปลก ๆ “ขืนมีใครรู้เข้าว่าฉันละเมิดกฎด้วยการให้นักตะลุยแอบเข้ามา ฉันซวยแน่”

“เปิดประตู” ผมพูดซ้ำ “ดูสิ ตรงนี้ทางสะดวกแล้ว แต่คงสะดวกได้อีกไม่ถึงห้านาที เปิดให้ผมเข้าไปก่อน!”

ประตูปิดดังสนั่น เสียงโซ่เส้นสุดท้ายดังครืดคราด แล้วประตูก็เปิดผางออกเต็มบาน ผมรีบพุ่งเข้าไปข้างในทันทีจังหวะที่รถตีนตะขาบสังหารแล่นผ่านบดทับร่างโชกเลือดของเพื่อนพวกมันเต็ม ๆ เสียงเบรกดังเอี๊ยดแต่ยังมีแรงส่งให้รถตีนตะขาบเคลื่อนไปข้างหน้า ลากศพก็อบลินครูดไปตามพื้นโถง ก็อบลินสองตัวที่เหลือหันมาสบตาผม ผมเลยชูนิ้วกลางให้ดอกหนึ่ง พวกมันแผดเสียงอย่างเดือดดาลตอนผมปิดประตูใส่หน้าดังโครม

3

พอ ประตูปิด การแจ้งเตือนก็เด้งขึ้นมา

โถงกิลด์ฝึกหัด
ที่นี่คือเขตปลอดภัย
คำเตือน : ตัวจับเวลาในดันเจียนชั้นนี้ยังทำงานอยู่

"ไม่น่าให้แกเข้ามาเลย" มอร์เดอไคว่าพลางบิดมือที่ปกคลุมไปด้วยขนของตัวเองไปมา ผมพิจารณามนุษย์หนูตรงหน้า เขาใส่เสื้อกั๊กสีดำ กางเกงสีน้ำเงิน สวมรองเท้าแตะคู่เก่าที่ผ่านการใช้งานมาโชกโชน หน้าต่างข้อความปรากฏขึ้น

มอร์เดอไค — หนูฮูลิแกน เลเวล 50
กิลด์มาสเตอร์แห่งโถงกิลด์นี้
นี่คือเอ็นพีซี[1] ประเภทไม่ต่อสู้
หนูฮูลิแกนคือเผ่าพันธุ์มนุษย์หนูที่ฉลาดที่สุด รวดเร็วที่สุด และอัปลักษณ์ที่สุด ถึงจะไม่ล่ำบึ้กเหมือนฉีดสเตียรอยด์

[1] ย่อมาจาก Non-Player Character ตัวละครที่ผู้เล่นไม่สามารถควบคุมได้ มักถูกโปรแกรมให้ทำหน้าที่เฉพาะ เช่น พ่อค้า ผู้ให้ภารกิจ หรือชาวบ้านในเกม

แบบพวกหนูเถื่อน หรือ*ร่ายคาถายิงลูกไฟใส่ตูดแม่ง*ได้ไม่เท่าหนูชาแมน[2] แต่หนูฮูลิแกนก็รวมข้อดีของอีกสองเผ่าเอาไว้ เรื่องแรงกายก็เข้าท่า เรื่องมนตร์คาถาก็เข้าที

ผมปิดหน้าต่างข้อความ ยังได้ยินเสียงเครื่องจักรของก็อบลินครางกระหึ่มอยู่ไม่ไกลจากหลังประตู

ผมใช้ความคิดคลิกเปิดหน้าต่างข้อความอีกหลายรายการที่บดบังทัศนวิสัย

ผิดพลาด คุณไม่สามารถเข้าถึงส่วนนี้ได้จนกว่าการฝึกหัดจะเสร็จสิ้น

หน้าต่างข้อความทั้งหมดหายไปรวมอยู่ในโฟลเดอร์ที่เริ่มกะพริบ

ผมยืนอยู่ในห้องกว้างขนาดประมาณห้องเรียน เตาผิงกับเตียงกินพื้นที่ฝั่งหนึ่งของห้อง ผนังครึ่งซ้ายของห้องมีชั้นวางหลายชั้นเรียงราย อัดแน่นด้วยของจิปาถะและภาพสิ่งมีชีวิตคล้ายนกอัดกรอบสองสามภาพ ส่วนพื้นที่ห้องอีกครึ่งหนึ่งมีเพียงพรมทรงวงรีสีเทาเก่า ๆ กับโต๊ะเปล่า เก้าอี้แบบที่ใช้ในห้องเรียนห้าหกตัววางกระจัดกระจาย ผมหันกลับไปที่ประตู

“ห้องนี้มีทางออกทางเดียวเหรอ” ผมถาม

“ว่าไงนะ” มอร์เดอไคถาม มนุษย์หนูนี่ไม่สนใจไยดีผมเลย มัวแต่จดจ่ออยู่กับเจ้าเหมียว

“เฮ้” ผมเรียก “มอร์ตี ออกได้แค่ประตูนี้ใช่ไหม”

“มอร์เดอไคต่างหาก ไอ้หนู เอ้อ ใช่แล้วละ”

“ออกไปแล้วไอ้เวรตัวเขียวพวกนั้นจะยังรออยู่ข้างนอกหรือเปล่า”

โดนัทกระโดดผลุงขึ้นไปบนชั้นวางสูง ๆ แล้วชนแจกันเข้า เถ้าที่อยู่ข้างในกระจายฟุ้ง

---

[2] คลาสอาชีพหรือตัวละครสายสนับสนุนและเวทมนตร์ธรรมชาติ

“แม่!” มอร์เดอไคร้อง ปรี่ไปที่ชั้นวางพลางทำเสียงชู่ ๆ ไล่เจ้าเหมียว เขาเอื้อมขึ้นไปบนชั้นวางแต่ก็เอื้อมไม่ถึง “ปัดโธ่เอ๊ย ร่างกายนี่” เขาหันกลับมาหาผม “ไปจับเจ้านั่นให้หน่อยได้ไหม เอามันออกไปจากที่นี่ที” มอร์เดอไคจาม “ฉันน่าจะแพ้ขน”

ผมว่าเขาไม่ได้จามเพราะขนแมวหรอก แต่คงเพราะฝุ่นสีเทาที่คลุ้งตลบไปทั่วจากเถ้าที่หกออกมามากกว่า

“แม่งเอ๊ย ลุง” ผมพูด *ระวังปากหน่อย* ผมเตือนตัวเอง *ดูภายนอกหมอนี่อาจดูไม่เท่าไหร่ แต่เขาเลเวล 50 เชียวนะ แปลว่าต้องเป็นตัวอันตรายสุด ๆ* “ช่วยบอกผมหน่อยเถอะ พวกมันจะยังดักรออยู่หรือเปล่า”

“รอแหง แต่ไม่รอหรอก ก็ไม่แน่ คือมันซับซ้อนน่ะ ตัวหนึ่งอาจรออยู่ แต่อีกตัวน่าจะกลับเผ่าไปเรียกพรรคพวกมา แกทุบหัวก็อบลินที่น่าสงสารนั่นจนแหลก อีกชั่วโมงหนึ่งมันคงยกโขยงกันมาทั้งโคตรแน่”

เจ้าโดนัทเจอเตาผิงที่อีกฟากห้อง ไฟกำลังปะทุได้ที่ มันนั่งลงหน้าเตาผิงนั่นแล้วยกขาขึ้นมาเลีย

เวรละ “โอเค” ผมเอ่ย “ห้ามล็อกประตูนี่เด็ดขาดเลยนะ”

ผมคว้าหูจับประตูแล้วดันเปิดออกไปข้างนอก

แว่วเสียงมนุษย์หนูไล่หลังมา “แกเหยียบเถ้ากระดูกแม่ฉันเสียเละเทะไปทั่ว...” แล้วผมก็ปิดประตู

รถตีนตะขาบก็อบลินเคลื่อนผ่านประตูไปแล้วราวสิบเมตร กำลังตีวงเลี้ยวกว้างเพื่อกลับออกไปทางเดิม ก็อบลินวิศวกรขับรถตีนตะขาบพุ่งชนกำแพงเข้าเต็ม ๆ ล้อหนามเสียดสีกับหินจนเกิดประกายไฟ ก็อบลินที่ตายไปแล้วยังเละแหลกทั่วพื้น ศพมันดูคล้ายพิซซ่าไส้กรอกพริกเขียวขนาดสำหรับกินในงานปาร์ตี้ที่โดนรถทับซ้ำ ๆ

ก็อบลินสองตัวที่เหลือหันหลังให้ผม ผมวิ่งจี้ตามรถไป

รถตีนตะขาบสังหารมีบันไดเล็ก ๆ อยู่บริเวณท้ายรถ ดูเหมือนทำจากกระดูกผูกเชือก ก็อบลินตัวใดตัวหนึ่งอาจหันมาเห็นผมเมื่อไหร่ก็ได้ ผมต้องจัดการพวกมันเดี๋ยวนี้ ขืนมันหลุดไปได้สักตัวหนึ่งแล้วไปเตือนสมาชิก “เผ่า” หรืออะไรก็ตามของพวกมัน ผมฉิบหายแน่ ผม*จำเป็นต้อง*

เข้ากิลด์ฝึกหัดนี้ ฉะนั้นผมจึงเหลือเพียงทางเลือกเดียว

เศษกระดูกแหลมคมจากบันไดบาดเท้าเปลือยเปล่าของผมตอนปีนขึ้นไป ผมกลั้นเสียงร้องเอาไว้ จากนั้นก็กระโจนขึ้นบนหลังเครื่องจักรกลที่กำลังหมุนครืดคราด

รถตีนตะขาบสังหารส่งเสียงหวีดดังลั่น จึงไม่มีพวกมันตัวไหนสังเกตเห็นผม บนหลังเครื่องจักรเป็นหลุมเว้าลึกที่บุขนสัตว์ไว้ด้านใน มีม้านั่งพาดไว้ตลอดแนว แม้จะรองขนสัตว์เอาไว้ แต่ตัวรถก็ร้อนฉ่าจนแทบลวกเท้า กลิ่นน้ำมันดินไหม้กับสาบสัตว์โชยคลุ้ง เครื่องจักรนี่น่าจะจุก็อบลินได้สักสิบห้าตัว ไม่รวมคนขับที่นั่งอยู่ด้านหน้า คันโยก หัวก๊อก และด้ามจับที่สั่นสะเทือนนับสิบอันโผล่จากพื้นในบริเวณห้องควบคุม แผงควบคุมทั้งหมดสั่นกึก ๆ และกระเด้งกระดอนขึ้นลง ก็อบลินที่มีหม้อครอบหัวนั่งอยู่บนเบาะส่งเสียงครืนครางสลับกรีดร้องขณะที่มือก็บิด หมุน และดึงคันโยก ควันกับไอน้ำพวยพุ่งออกมาจากหลาย ๆ ท่อดังฟู่ เครื่องจักรทั้งคันสั่นครืด ๆ เหมือนหม้อต้มน้ำที่ใกล้จะระเบิด

เพดานหินเรียบของอุโมงค์นี้ต่ำกว่าเพดานโถงทางเดินหลักที่ทอดยาวจากบันไดอยู่เยอะเลย พอผมยืนขึ้นเต็มความสูงก็เอื้อมแตะถึง แบบเฉียด ๆ น่ะนะ พอมาคิดถึงโลกทั้งใบที่ประกอบขึ้นจากโถงทางเดินกับตรอกซอกซอยพวกนี้ ผมก็ยังอดทึ่งไม่ได้

ผมพุ่งพรวดเข้าไปคว้าก็อบลินธรรมดาที่ยังกำกระบองไม้ไร้สับปะรดไว้แน่น มันตัวเบาหวิวจนผมประหลาดใจ ผมยกร่างมันขึ้นมาขณะที่อีกฝ่ายคำรามเสียงต่ำด้วยความตกใจ พยายามตีผมแต่ก็ไม่สำเร็จ ผมเหวี่ยงก็อบลินออกไปข้างหน้าสุดแรงเกิด มันพุ่งทะยานออกจากรถตีนตะขาบ

ไอ้ตัวประหลาดแหกปากลั่นลอยละลิ่วข้ามหัววิศวกรที่เพิ่งจะรู้ตัว ก็อบลินลอยไปกระแทกกำแพงอุโมงค์แล้วกระดอนกลับมาร่วงใส่ใบมีดที่หมุนควงอยู่ด้านหน้าพอดิบพอดี ละอองเลือดสีแดงฉานพุ่งกระเซ็นอาบร่างผมกับวิศวกร

ก็อบลินตัวสุดท้ายคำรามก่อนชักมีดโค้งเล่มเล็กออกจากฝักข้างลำตัวอย่างรวดเร็ว มันกระโดดจากเก้าอี้พุ่งเข้าใส่ผม

ฉิบหายแล้ว

มอนสเตอร์เคลื่อนไหวเร็วกว่าที่ผมคาดไว้มาก ทำเอาผมประหลาดใจ ผมต้องเตือนตัวเองว่าคลาสของหมอนี่ต่างจากสองตัวก่อนหน้า แถมยังเลเวลสูงกว่าพวกถึงหนึ่งเลเวล สูงกว่าผมตั้งสองเลเวล

ผมมันโง่ชะมัด บีเคยบอกไว้ว่ายังไงนะ *"นายมันชอบแส่หาเรื่องทั้งที่ไม่คิดให้ดีก่อนสินะ"*

ผมเตะก็อบลินตัวนั้นด้วยเท้าเปล่า รถตีนตะขาบยังส่งเสียงร้องและบดขยี้กำแพงดันเจียนต่อไปเพราะไม่มีใครคอยควบคุม เครื่องจักรสั่นสะเทือนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ไม่นานมันก็โยกโคลงเคลงเหมือนเครื่องซักผ้าที่มีก้อนหินอยู่ข้างใน

ก็อบลินตะโกนอะไรบางอย่างใส่ผมด้วยภาษาเหมือนขากเสมหะในลำคอ

"ตอนนี้แกอยู่ในโลกของฉันแล้ว!" ผมตวาดกลับ "อยากคุยก็พูดภาษา*ฉันสิ* ไอ้เขียวขี้หมา"

ก็อบลินยิ้มกริ่มอย่างน่าประหลาดใจ ผมดูออกทันทีว่ามันเข้าใจ มอนสเตอร์จิ๋วโยนมีดสลับไปมาสองมือ "*แก*ก็ไม่ได้พูดภาษาตัวเอง" มันว่า "แกพูดภาษามาตรฐานสมาพันธ์อยู่ ไอ้ทาสปัญญานิ่ม พวกนั้นใส่โปรแกรมไว้ในหัวแกแล้ว คิดเหรอว่าแกจะรอดไปจนถึง..."

ก็อบลินไม่มีโอกาสได้พูดจบประโยค ระหว่างที่มันมัวพล่ามสุนทรพจน์ยืดยาว ผมก็กระโจนแผล็วเข้าไปฉวยหม้อออกจากหัวมันแล้วฟาดเต็มแรงจนฟันซี่เล็ก ๆ แหลม ๆ นั่นกระเด็นหลุดออกจากปาก ก็อบลินเซถลา ผมหวดซ้ำอีกรอบจนมันแฉลบร่วงจากรถตีนตะขาบ หลอดเลือดของมันปรากฏขึ้นหลังจากผมฟาดครั้งแรก แต่ก็ยังเป็นสีเขียว มันร่วงลงกระแทกพื้นร้องครวญคราง ส่วนมีดกระเด็นออกไป

ผมชะโงกมองขอบรถ เห็นก็อบลินนอนแผ่หลา รถตีนตะขาบยังคงหมุนโคลงเคลง แต่กำลังเคลื่อนตัวไปอีกทาง หลอดเลือดแสดงผลว่าก็อบลินยังเหลือเลือดอยู่สามในสี่ส่วน แต่มันจุกจนพูดไม่ออกแล้ว

ก็อบลินพยายามจะลุกขึ้น ผมเลยปาหม้อใส่มัน ผมก็อึ้งอยู่เหมือนกันตอนหม้ออัดเข้าหน้าผากมันพอดีเป๊ะ มันร้องลั่น รีบกุมแผลใหม่เอาไว้ทันที

ผมกะระยะด้วยสายตา ก็ไม่ไกลเท่าไหร่ สักเจ็ดแปดฟุต ผมทำแบบนี้บ่อย ๆ สมัยเด็ก

ช่างแม่งเหอะ ผมกระโดดลงจากรถตีนตะขาบสังหาร เล็งเท้าทั้งสองไปที่หน้าอกกับท้องก็อบลินที่ยังพยายามตั้งหลักอยู่

ไม่แน่ใจว่าผมบอกไปหรือยัง แต่นี่เป็นข้อมูลสำคัญ ผมสูงหกฟุตสามนิ้ว หนักราวสองร้อยสามสิบปอนด์ และถึงตอนนี้หุ่นจะไม่ฟิตเท่าตอนอยู่ในกรม แต่ผมก็เข้าฟิตเนสสามครั้งต่อสัปดาห์มาเป็นปี ๆ เพื่อปั้นกล้ามโชคดีที่ผมเกิดมามีร่างกายที่เพาะกล้ามง่าย พ่อผมเป็นไลน์แบ็กเกอร์[3] ว่าก็ว่าเถอะ ขนาดแม่ยังสูงตั้งห้าฟุตสิบนิ้ว แถมพ่อ*ของแม่*ก็เคยเล่นตำแหน่งเซนเตอร์ให้ทีมออริกอนสเตตก่อนจะผันตัวมาเป็นผู้คุมเรือนจำด้วย

สรุปที่ผมจะบอกก็คือ ผมมันไอ้หนุ่มตัวโต ร่างหนา ส่วนก็อบลินน่ะตัวกะเปี๊ยกแถมยังแทบไม่มีมวลกล้ามเนื้อ การที่ผมพุ่งตัวลงไปจากความสูงเท่านี้ ผลลัพธ์ก็ไม่ต่างจากการเอาค้อนปอนด์ทุบโดนัทไส้แยมชิ้นโตหรอก ไอ้เปี๊ยกนี่ไม่รอดแน่ ของเหลวเหนียวหนืดพุ่งทะลักออกจากทุกช่องทวารของมัน

รถตีนตะขาบสังหารเริ่มส่งเสียงหวีดดังขึ้นอีก ผมก้มมองสิ่งที่ตัวเองทำลงไปแล้วพะอืดพะอมขึ้นมา การแจ้งเตือนปรากฏขึ้นบนหน้าจอ หน้าต่างข้อความเด้งขึ้นตรงระยะหางตา ผมหันไปอ่าน

รถตีนตะขาบสังหารของก็อบลิน — หม้อน้ำใกล้แตก

นาฬิกาจับเวลาปรากฏขึ้นใต้ข้อความ กำลังนับถอยหลังสิบสองวินาที

เวรแล้วไง แม่งกำลังจะระเบิด

ผมหันกลับไปหาห้องที่อยู่ห่างออกไปแค่สามสิบเมตรในโถง ใกล้เกินไปหรือเปล่านะ ไม่มีเวลาคิดแล้ว ผมโกยแน่บ พลั้งลื่นไถลไปตามพื้นกระเบื้องขณะเร่งฝีเท้ากลับไปให้ถึงห้อง ผมกระชากประตูเปิดแล้วพุ่งพรวดเข้าข้างใน

[3] ผู้เล่นตำแหน่งเกมรับหลังแนวป้องกันในอเมริกันฟุตบอล

จากนั้นก็ปิดประตูสุดแรงแล้วเตรียมตัวตั้งรับแรงกระแทก

ตู้ม! โลกสะเทือนเลื่อนลั่น ประตูเจอแรงกระชากจนสะบัดกระแทกร่างผมปลิวไปกองบนพื้นโถงกิลด์ หูอื้อไปเลย แต่ประตูยังอยู่ดี และผมก็ไม่ได้บาดเจ็บอะไร โดนัทที่อยู่มุมห้อง พองขนฟู่ฟ่อ ๆ

“แกไปก่อเรื่องห่าอะไรมาน่ะ ไอ้หนู” มอร์เดอไคถาม มองผ่านผมไปทางประตู “ประตูนั่นแข็งแรงพอจะต้านการโจมตีจากยานพิฆาตดาราได้เชียวนะ ฉันไม่เคยเห็นอะไรทำให้มันสั่นสะเทือนได้ขนาดนั้นมาก่อนเลย”

“เฮอะ” ผมพ่นเสียงพลางลุกขึ้นนั่ง หูยังได้ยินเสียงวิ้ง “ก็รถตีนตะขาบก็อบลินมันติดอยู่กับกำแพงแล้วเกิดระเบิดขึ้นมาน่ะสิ”

มอร์เดอไคพยักหน้าช้า ๆ “หม้อน้ำแตกสินะ ชาแมนแถวนี้คงร่ายมนตร์เอาไว้เผื่อมันระเบิด แรงระเบิดจะพุ่งเข้าใส่เป้าหมายที่อยู่ใกล้ที่สุด ยกเว้นก็อบลิน แกโชคดีนะที่มาหลบหลังประตูทัน แรงระเบิดพุ่งเป้าน่ะ ถึงจะเล็กแต่ก็รุนแรงกว่าที่คิดเยอะ”

โดนัทประเมินว่าความวุ่นวายสงบลงแล้ว จึงออกจากมุมห้องกลับไปอยู่หน้าเตาผิงตามเดิม ขนที่ปกติก็ฟูอยู่แล้วยิ่งฟูฟ่องเข้าไปใหญ่ หางสะบัดขึ้นลง ดูก็รู้ว่าเจ้าเหมียวอารมณ์เสียสุด ๆ

“เจ้าตัวนั้นของแกอิใส่เถ้ากระดูกแม่ฉัน” มอร์เดอไคเล่าพลางส่ายหน้า “ไม่คุ้มกันเลย ไม่คุ้มเลยสักนิด”

“เอ่อ กิลด์มาสเตอร์” ผมเรียกเขาขณะเอนกายพิงผนัง เท้าปวดหนึบ ๆ หัวใจเต้นโครมคราม เลือดก็อบลินชุ่มโชกร่างกาย รู้สึกอย่างกับมีเนื้อแฮมเบอร์เกอร์ดิบ ๆ ติดอยู่ตามง่ามเท้า ผมขนลุกซู่ *ต้องรีบหารองเท้าใส่รองเท้ากับกางเกง* “ตกลงมันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นกันแน่ ดันเจียนนี่มันอะไรกัน ทุกคนตายไปแล้วจริง ๆ เหรอ แล้วระบบเวรนี่มันใช้งานยังไง”

คำถามอีกนับล้านผุดขึ้นมาในหัว ผมรู้ว่าหมอนี่จับผมหักครึ่งท่อนได้สบาย แต่ความอัดอั้นตันใจมันท่วมท้นจนผมคว้าเสื้อกั๊กมนุษย์หนูมาเขย่า ๆ ให้เขาคายคำตอบทั้งหมดออกมา “แล้วคุณเป็นใคร มาอยู่ที่นี่ได้ยังไง แล้วอะไร...”

มอร์เดอไคยกมือขึ้นปราม “เอาละ ๆ ใจเย็นก่อน ไอ้หนู ฉันรู้ว่า

แกสับสน ฉันก็เคยอยู่จุดเดียวกับแกมาก่อน เดี๋ยวจะอธิบายให้ฟังทั้งหมดนั่นแหละ เพราะงี้ฉันถึงมาอยู่ที่นี่ยังไงล่ะ แต่ก่อนจะเริ่ม ขอบอกอะไรพวกแกหน่อยนะ" มนุษย์หนูเหลือบมองเจ้าเหมียวที่ชำเลืองตอบ "ฉันชื่อมอร์เดอไค เป็นสิ่งที่เรียกว่าเอ็นพีซีประเภทไม่ต่อสู้ ฉันก็เหมือนกับแก เป็นพวกที่โลกโดนกวาดล้างไป แต่ก็ผ่านมานานหลายรอบสุริยะแล้ว ฉันเคยเป็นนักตะลุยดันเจียนเหมือนแกด้วย ลงไปจนถึงชั้นสิบเอ็ดแล้วรู้ตัวว่าลงไปลึกกว่านั้นไม่ได้แล้ว พอไปถึงชั้นสิบจะมีการเสนอทางเลือกให้ออกจากดันเจียนอยู่หลายทาง ยิ่งลงไปลึก ทางเลือกก็ยิ่งดีกว่าเดิม" เขาเดินไปตรงชั้นที่แจกันล้มอยู่แล้วหยิบกรอบอัดรูปสิ่งมีชีวิตคล้ายนกออกมา จากนั้นก็ยื่นให้ผม ดูแล้วก็เหมือนรูปอัดกรอบทั่วไป แต่ทำจากวัสดุประหลาด และรูปก็ตัดเป็นวงรีพิลึกพิลั่นเล็มส่วนมุมออกไป

"จริง ๆ แล้วหน้าตาฉันเป็นแบบนี้ นี่รูปพี่ชายฉัน ฉันเกิดมาเป็นวิหคเวหา แต่พอถึงชั้นสามก็กลายมาเป็นผู้จำแลง เปลี่ยนรูปลักษณ์ไปเรื่อย ๆ ตอนโถงกิลด์ถูกย้ายที่"

มอร์เดอไคพูดต่อ "ตอนเปิดดันเจียนใหม่ ๆ ฉันทำงานในกิลด์แบบที่นี่นั่นแหละ ต่อมาหลังจากชั้นสามถล่ม ฉันก็โดนย้ายห้องไปอยู่ในชั้นที่ลึกลงไป รูปร่างฉันก็เปลี่ยนตาม ส่วนใหญ่ฉันประจำอยู่กิลด์เวท ให้คนที่เลือกเส้นทางสายเวทเข้ามาเลือกคาถาและฝึกฝน ถึงอย่างนั้นหลายปีที่ผ่านมาก็มีแค่ไม่กี่คนที่ลงไปไกลจนได้เจอฉัน นักตะลุยส่วนใหญ่ไม่ผ่านชั้นสิบกันหรอก"

"ผู้จำแลงก็คือนักแปลงรูปลักษณ์สินะ" ผมสำรวจรูปภาพ ดูไม่ออกว่าเป็นรูปถ่าย ภาพวาด หรืออย่างอื่น ดวงตาในภาพเหมือนจ้องทะลุออกมาหาผม สิ่งมีชีวิตนั่นหน้าตาเหมือนอินทรีทอง ปีกคล้ายปีกเทวดาพับแนบอยู่ด้านหลัง

"ถูกต้อง" มอร์เดอไคพูดแล้วถอนหายใจ "พวกนั้นสร้างบ้านใหม่ให้ฉัน จัดหาข้าวของทั้งหมดให้ด้วย ตอนตัดสินใจมาเป็นกิลด์มาสเตอร์ฉันมีเวลาเก็บของแป๊บเดียวก่อนมันจะสลายหายไปหมด ตอนนี้ทุกครั้งที่ต้องย้ายไปโลกใหม่ พวกนั้นก็จะเปลี่ยนรูปลักษณ์ฉันด้วย แตกต่างกันไปทุกครั้ง แต่ก็จะได้เป็นม็อบประเภทใดประเภทหนึ่งจากดันเจียนชั้นปัจจุบันทุกครั้ง

ไม่รู้ว่าทำไมเหมือนกัน"

"ผมไม่เชื่อเรื่องพวกนี้หรอก" ผมว่า "จะบอกว่าคุณเป็นเอเลียนเหรอ พวกคุณทั้งหมดมาจากต่างโลกหรือไง แล้วไอ้เกมอะไรนี่มันรู้ได้ยังไงว่าเราคุยกันภาษาอะไร แจ้งเตือนบางอันเมื่อกี้พูดถึงฌ็อง-โกลด ว็อง ดาม พูดถึงอินเซล แล้วก็มุกล่าบิ๊กด้วยสเตียรอยด์ด้วย!"

มอร์เดอไคพยักหน้า "แกนี่ใจร้อนเกินไปแล้ว ดันเจียนแต่ละที่สร้างขึ้นมาอย่างเฉพาะเจาะจงให้เหมาะกับโลกที่ไปอยู่ และพวกนั้นก็ใช้เวลานานมาก... *นานมากจริง ๆ*...เพื่อให้มั่นใจว่าคนบนโลกจะเข้าใจเกมแล้วก็การแจ้งเตือน พวกนั้นเน้นความสมจริง จริง ๆ ฉันไม่ควรบอกแกเรื่องนี้ด้วยซ้ำ แต่ฉันว่าถ้าแกจะต้องออกไปเดินเงอะ ๆ งะ ๆ ข้างนอกนั่น ก็ควรรู้ไว้ว่าเกิดอะไรขึ้น"

"ก็ยังไม่รู้อยู่ดีว่าเกิดอะไรขึ้น" ผมตอบ ยิ่งไม่สบอารมณ์ขึ้นเรื่อย ๆ

มอร์เดอไคส่ายหน้า "มนุษย์นี่เหมือนกันหมดเลยสินะ นี่ก็โลกที่เจ็ดหรือแปดแล้วที่หว่านเมล็ดพันธุ์มนุษย์ลงไป แต่ก็เหมือนเดิมตลอด พวกแกอยากรู้ไปซะทุกอย่าง ทำไมไม่ยอมรับสถานการณ์แล้วเดินหน้าต่อล่ะ เหล่าวิหคเวหาพรรคพวกฉันน่ะอยู่รอดได้นานกว่ามนุษย์อย่างพวกแกเยอะ รู้ไหมว่าทำไม ก็เพราะเรารู้จักเล่นตามน้ำไง"

ผมเงียบไปพักใหญ่ มีเรื่องให้ประมวลผลเยอะเหลือเกิน "โลกที่หว่านเมล็ดพันธุ์มนุษย์ลงไป" งั้นเหรอ แปลว่าไอ้พวกหัวฟูที่พล่ามทฤษฎีสมคบคิดในทีวีพูดถูกงั้นเหรอ ที่ว่ามนุษย์ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตพิเศษ แต่เป็นแค่พืชผลที่ถูกทิ้งไว้ให้เติบโตด้วยตัวเองเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึง...*จุดนี้*

มอร์เดอไคเห็นสีหน้าสับสนของผมแล้วก็ถอนหายใจ "เอาละ ๆ เดี๋ยวจะเล่าแบบย่อให้ฟังก็แล้วกัน" เขาว่าแล้วก็ดึงเก้าอี้ออกมานั่ง ก่อนชี้มือไปทางเก้าอี้อีกตัวหนึ่งที่ตั้งอยู่กลางพรมกลม "นั่งให้สบายเถอะ"